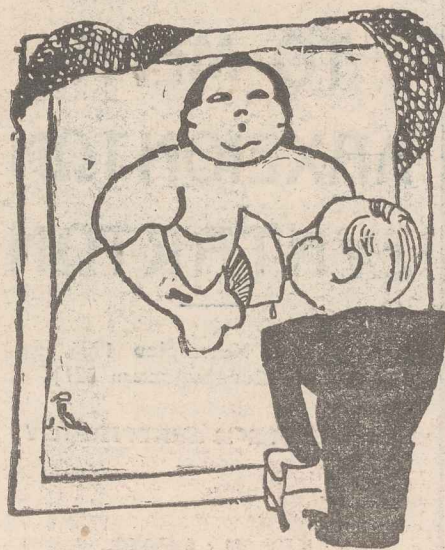

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Άλπεσάτον

Ο άπαρηγόρητος χήρος: 'Αγάπη μου, ποτέ δεν θα μάθεις τί κενό έφησες ο' αυτό το σπίτι.

Αγία οικογένεια

Α ύ τ η.—Είναι τέσσερες τὸ πρῶτὸ καὶ ἡ μητέρα κλείδωσε τὴν πόρτα καὶ μετ' ἔφυγε ἐξῆ.

Α ύ τ ς.—Τι σκέπτεσθε νὰ κάμετε ;

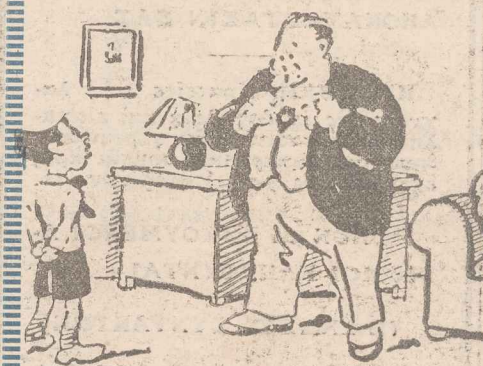
Α ύ τ η.—Θὰ πὶν περιμένω ἐδῶ ὥς πού νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ασπρημάδα καθηγητοῦ

—Εἰμαι πολὺ εὐχαριστήμενος πού ἐπὶ τέλους τὸ ταχυδρόμιο αὐτὸ τὸ γράμμα.

Ἡ διαφορὰ

—Μπαμπά, ποῖά εἶνε ἡ διαφορὰ μετα-
ξύ οικονομίας καὶ φιλαργυρίας;

—Ὅταν περιορίζω τὰ ἐξοδά μου, λέ-
γεται οικονομία. Φιλαργυρία εἶνε ὅταν
ἐξορίζω τὰ ἐξοδα τῆς μαζῆς σου.

Ἡ αἰθαλῆς ἀρχαίωτ.

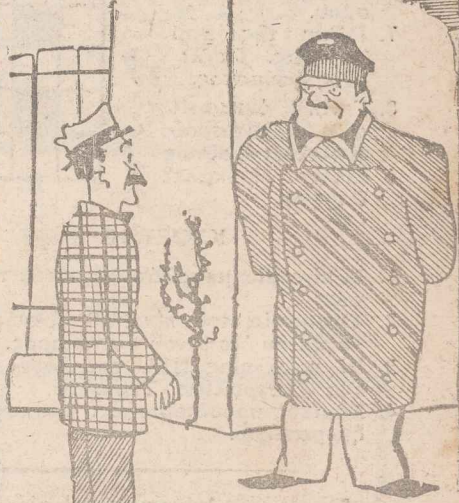
Ἡ διάσημος γαλλὶς ἡθοποιὸς Μιστενκέτ, παρὰ τὰ ἐβδομήντα χρόνια τῆς, μαθαίνει ψααρμόνικα, γιὰ νὰ ἐμφανισθῇ σὲ ἓνα νέο ἔργο τὰ Χριστούγεννα.

Ἀδύνατον

Ὁ σύζυγος: Θὰ ἔπρεπε ν' ἀγορά-
σω ἓνα καινούργιο πανώφορι ἀλλὰ δὲν
μπορῶ νὰ πληρώσω 4950 δραχμές.

Ἀκατάλληλον

—Πόσο τὸ δωμάτιο;

—Πρῶτο πάτωμα: 200 δραχμές, δεύ-
τερο πάτωμα: 180, τρίτο πάτωμα 150!

—Μὲ συγχωρεῖτε, τὸ ξενοδοχείο σας
δὲν εἶνε ἀκριτὰ φιλὸ γιὰ μένα.

Ὁ ντετέκτιβ

—Σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολήν σας, κυ-
ρία, παρηκολούθησα τὸν σύζυγόν σας.
Μπήκε σὲ ὀκτὼ ραφτάδικα, τρία κομω-
τήρια, πέντε καταστήματα ἀπορροαῶν
χρὼν καί...

—Γιατί; Θεέ μου.

—Σὰς ζητοῦσε, κυρία.

Ἡ κρίσις

—Σκοτώσατε τὴ δακτυλογράφῳ σας.

—ὦ, ἀπλῶς ἐλάττωσα τὸ πρῶτον
κὼν τοῦ γραφείου μου!

ΑἰΟ ΣΗΜΕΡΟΝ

εἰς τὴν 3ην σελίδα

Η ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΤΟΥ ΣΕΡ ΜΠΑΖΙΛ ΖΑΧΑΡΩΦ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

(Κορυφαίτ ("Εσπέρου"))

Ἡ ἀπειλή

Ὁ εἰσπράκτωρ: Εἶνε μέσα ὁ κύ-
ριος Πανασάντας;

—Ὁχι, κύριε.

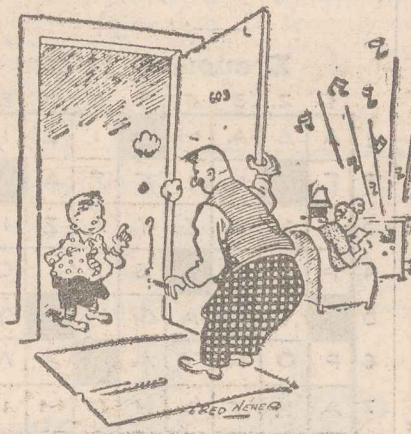
—Τότε θὰ τὸν περμῆνω.

—Μὰ δὲν θὰ γυρίσῃ, κύριε.

—Γιατί;

—Γιατὶ δὲν βγήκε καθόλου.

Ἀπρόοπτον

—Ὁ μπαμπὰς σας παρακαλεῖ νὰ του
δανείσετε τὸ ραδιόφωνό σας. Θέλει νὰ
τὸ σταματήσῃ καμμιά ὥρα πού θὰ κοι-
μηθῇ.

Ἀντιθέσεις

ΕΣΠΕΡΟΣ

32

ΣΕΛΙΔΕΣ

2

ΔΡΑΧΜΑΙ

Π
Ε66

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Γραφεία: Σταδίου 23
ΑΘΗΝΑΙ : ΕΤΟΣ Ιον.
Αριθμός φύλλου 6
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ-ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
Ν. Γ. ΟΚΤΩΡΑΤΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ

2

Δεκεμβρίου 1936

Τιμή φύλλου δραχ. 2

Εκδίδεται κατὰ Τετάρτην

Ὁδεῖα =====

===== καὶ Συναυλίας

ΔΕΙΞΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

τῶν ὁποίων τὰ σπουδαιότερα εἶναι τὰ ἑξῆς :

Ἡ Σχολὴ αὐτὴ τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς θὰ διευθύνεται ἀπὸ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Μουσικοῦ καὶ Δραματικοῦ Συλλόγου τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν. Τὸ Διάταγμα αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐννέα συνολικῶν ἀρθρῶν ἐκ τῶν ὁποίων τὰ σπουδαιότερα εἶναι τὰ ἑξῆς :

Ἡ Σχολὴ αὐτὴ τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς θὰ διευθύνεται ἀπὸ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Μουσικοῦ καὶ Δραματικοῦ Συλλόγου τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν. Τὸ Διάταγμα αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐννέα συνολικῶν ἀρθρῶν ἐκ τῶν ὁποίων τὰ σπουδαιότερα εἶναι τὰ ἑξῆς :

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΔΕΙΟΝ

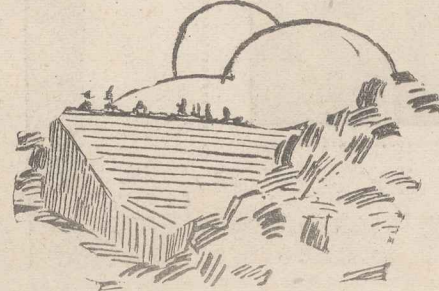
Τὸ Ἐθνικὸν Ὁδεῖον, συμπεριέλαβε στὸν κύκλῳ τῆς δράσεώς του καὶ τὴν Δραματικὴν Σχολὴν τοῦ συνθέτου Σωκρ. Καραντινοῦ, ἡ ὁποία, ὡς γνωστὸν ἀποτελεῖται ἀπὸ ὁμάδα νέων καλλιτεχνῶν, πού μὲς ὑπάρχοντι πολλὰ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὅσοι θέλουσι ἀπὸ τούτων μελετᾶς τὸ Ὁδεῖον δὲ συμπληρῶνουν τὴ μουσικὴ τους κατάρτησιν φοιτῶντες ἐπὶ τῇ νέᾳ Δραματικῇ Σχολῇ.

Ἡ 61η ΣΥΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΧΟΡΩΔΙΑΣ

Τὸ βράδι τῆς Παρασκευῆς ἡ Ἑλληνικὴ Χορωδία ἔδωκε σὺν θέατρο Ὁκταντῶν τὴν 61η παράστασιν τῆς, ἐπ' εὐκαιρίας τῆς εἰσόδου τῆς σὺν δέκατο ἔτος ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της, μετ' ἐπισημνῆς τῆς ὁρκιστρᾶς τὸν κ. Γλυκοφιδίτη. Τὸ ἀνδρικό τμήμα ἀπὸ ἐξοδωμένητα μέλη ἐπέτελεσε χωρὶς ὄργανα ὁρκετὰ Ἑλληνικά καὶ ζῆνα τραγούδια.

Ο ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Λοιπὸν οἱ φοιτηταί μας δὲν γνωρίζουν νὰ θεραπεύουν τὰς νόσους. Αὐτὸ ἀποδεικνύει τοιαύτα ὅτι ἡ ἀπόφασίς τῶν καθηγητῶν, πού ἀπετέλεσαν τὴν κριτικὴν ἐπιτροπὴν γιὰ τὴν βράβεισιν τοῦ καλλιτέρου φοιτητικοῦ ὕμνου. Ὅλα τὰ ὑποβληθέντα ἀπὸ διαφόρους φοιτητὰς ποιήματα ἐκρίθησαν ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴν ἀκατάλληλα, ἡ ὁποία καὶ ἀπεφάνθη νὰ ἀνοδοῖσιν εἰς ἡδεοκίμασιμον ποιητὴν τὴν συγγραφήν τοῦ ποιήματος, τὸ ὅστιον δὲ ἀποτελεῖται τὸν φοιτητικὸν ὕμνον. Ἀραγε πράγματι ποῦ πεζότης ἐπικρατεῖ μέσα εἰς τὸ ἀρχαιοπεπτικὸν κτίριον, ἀπὸ τὸ ὅστιον ἐξήλθον τόσο καὶ τόσο μεγάλοι ποιηταί μας ;

(Βάρκες στὴν ἀμμουδιά)

Ἔργον τῆς ζωγράφου κ. Μαρίας Πανούτσου - Ζάρπα, ἀπὸ τὴν ἐκθεσὶν τῆς εἰς τὸν Ἀπαρασσόν.

ΑΠΟ ΤΕΤΑΡΤΗΣ

ΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗΝ

Ὁ χειμὼς ἐγκαθιδρύθη μετὰ τὰ ὅλα τὰ πρωτοβόρεια. Ἀλλὰ βροχὴ συνεχίζεται, ἐκνευριστικὴ, αἰσθητὴ, ἀλλ' ἐπὶ τῇ κατὰ τὴν ἐξοχότητα, ὅπου δὲν προλαβόντες νὰ ἐξοφλήσῃμεν τὸν ὅσον ἀμύνητον, εἶναι ἐξολοθιστῆς. Ὅσοι δὲ μὲς καὶ ὅσοι-ἴδιως ὅσοι ἐφρόντισαν ἐγκαιρῶς, εἶναι πληρεῖς χαρᾶς. Βαθόν τὸ ἀδιόροχόν τους, τὴς γαλῆσός τους, τὸ μπερὶ τους κ' ἀνεδοκατεβαίνοντες τὰς ὁδοὺς Σταδίου καὶ Ἑρμοῦ, μαινοδυναίνοντες ἐν κέντρῳ τῶν δαρδανέων καὶ ἐπὶ ἐκείνοις συνεχῶς τὸ ἀνεμῆ, οἱ γιγῆς ἐπὶ τοῖς ἀντικρίστοις, ὅλα γιὰ νὰ τοὺς ἴδωσι. Ἐτοίμα ἰκανοποιεῖται τὸ ἔργον των.

Εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα ὁ χειμὼς ἐνέκυψε μετὰ τὴν κατὰ τῆς Εὐτυχίας, θύματα τῆς Ἀεθρῆς καλοσύνης, δὲν εἶχαν, ὅπως περὶ. Ἀλλὰ ἡ νύκτις αὐτὴ ἐφάνισεν τὴν χιονὸς προμηνεῖαν ἐξαιρετικῶς βαρύνει καί μὴ ἀπολείπει. Ἡ ἀπάντησις ὅπου ὑπάρχοντες καὶ μερικὸν πού ζήλευσαν τὴν Βόρειον Ἑλλάδα, διὰ τὴν προμηνεῖαν, πού τῆς ἐκεῖ ἡ λευκὴ νύκτις. Αὐτοὶ εἶναι οἱ χιονοδρομοὶ μας, πού εὐχόμενοι νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τοὺς Νοτίους ἡ νύκτις τοῦ Βορρᾶ, γιὰ νὰ χιονοδρομήσῃ. Γιατὶ τὸ πρὸ ἐβδομάδος χιονεῖται ἐπὶ Πάριον κράτιστος τόσο ἥλιος, πού δὲν προέβλεψαν νὰ τὸ κορύνῃ.

Ἀπὸ τὴν Ζακύνθον ἀγγέλην ὁ θάνατος ἑνὸς παλαιοῦ φίλου, συνεργάτου τοῦ Ὁδείου, τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ Ἀγγελίου Σαλούτου. Ὁ Ζακυνθινὸς ποιητὴς ἔγραψε ὡραιο τραγούδι, αἰσθητικὸ καὶ πατριωτικὸ, περισσότερον ἢ ἀπὸ τὰ πρῶτα. Ὁ θάνατός του μὲς ἐλπίσιν, ὅτι πολὺ, ὅπως συνεκίνησε καὶ ἄλλους τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων.

Τὸ «παῖδικόν θέατρον» ἔκοιμαν τὴν ἐμφάνισιν τὴν τὴν προχθὲς Κυριακῇ, μετὰ πολλὰς θεατὰς. Σανθὰ, καστὰν ὅλα, ὅλα μὲν ἀνὰ κεφαλὰς-κεφαλὰς εὐτυχίας καὶ χαρᾶς-παρκαλοῦσθαι, ἀπὸ τὸν θάνατον τῆς κ. Ἀντιγόνης Μεταξῆ, ἀπὸ τῆς κ. Δημητριάδου-Λόντου καὶ

Φιλολογία =====
===== καὶ Καλαὶ Τέχναι

Ἡ ΣΧΟΛΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

Μετὰ τὴν «Σχολὴν Ἀνωτέρων Λογοτεχνικῆς Μορφώσεως», πού ἱδρύσε πρὸ καιροῦ, καθὼς ἐγράφημεν, ὁ νεοσυσταθεὶς Φιλολογικὸς Σύλλογος («Ἀκροῖς»), τοῦ ὁποίου Πρόεδρος εἶναι ὁ κ. Κωστής Παλαμάς, ἔχει συστήσῃ μιὰ παρεξήγησιν, πού κατὰ παράκλησιν τῶν περὶ τὸν «Ἀσκραίων» κύκλον σπεύδοντων νὰ διαλύσῃμεν. Ὅρισμένοι λογοτέχναι μας, διὰ τὴν ἐγγραφὴν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἱδρύσεως τῆς σχολῆς αὐτῆς οἱ φοιτῶντες εἰς αὐτὴν, πρὸκειται νὰ παίρουν... διπλώματα τὰ ὅποια θὰ πιστοποιοῦν ὅτι εἶναι λογοτέχναι κ. λ. π. Ἡ σχολὴ αὐτὴ καὶ ἐλλοπαρὶς εἰς τὸ τυπικὸν νὰ παράγῃ λογοτέχναι, δὲ χρῆσιμότητά μόνον γιὰ τὴν καλλίτερη κατάρτησιν ἀπὸ μορφωτικῆς ἀπόψεως τῶν βουλομένων ἐκ τῶν γραφόντων Ἑλλήνων.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

*** Ἡ ἐνδιαφέρουσα μελέτη τοῦ κ. Γ. Βολέτα, «Ὁ Παπαδιαμάντης καὶ τὸ γλωσσικόν» πού εἶχε δημοσιευθῇ πρὸ καιροῦ ἐπὶ τῇ «Νέᾳ Πρωτῇ» ἐξεδόθη εἰς κομψὸν τόμον, προκαλέσασα τὰ εὐμενῆ ὁκλήματα τῆς κριτικῆς.

*** Σὲ ἀριστοτεχνικὴν μετάφρασιν τοῦ Δημ. Σάρρου ἐκυκλοφόρησε ἡ κλασσικὴ τραγωδία τοῦ Σοφοκλέους «Οἰδίπους Τύραννος». Ὁ μεταφραστὴς προσέταξε ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐρμηνευτικὰ ὁκλήματα καὶ πρόλογον.

*** Μὲ τὸν τίτλον «Πινεὶς Γασερμῶν» ἐκυκλοφόρησε συλλογὴ ποιημάτων τῆς κ. Λίρας Δ. Βασιλειῆς.

*** Ὁ κ. Νικ. Τυμαδάκης ἐξέδωκε ὁ ἐξιδίωτον νῆα μελέτην τοῦ μετὰ τὸν τίτλον «Ἀγνοῦσι οἱ στίχοι τοῦ Σολωμοῦ καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν γεννιᾶμενα φιλολογικὰ προβλήματα».

*** Ὁ νέος ποιητὴς Πύρρον Μαρκάκης ἐξέδωκε μετὰ τὸν τίτλον «Νεανικὴ Πολύς» συλλογὴν ποιημάτων των, τὰ ὅποια χαρακτηρίζει πηγαία ἐμπνευσις καὶ λιτὴ τῆς ἐκφράσεως.

*** Ἐκυκλοφόρησε τὸ 2ο τεύχος τῆς «Γαλλικῆς ἀνθολογίας» τοῦ κ. Γ. Σπηριώτη.

*** Ἐκυκλοφόρησε ἐπίσης τὸ 1ο τεύχος τοῦ δευτέρου χρόνου τοῦ Γαλλοφώνου περιοδικοῦ «Ὁ Σὺγχρονος Ἑλληνομίμος».

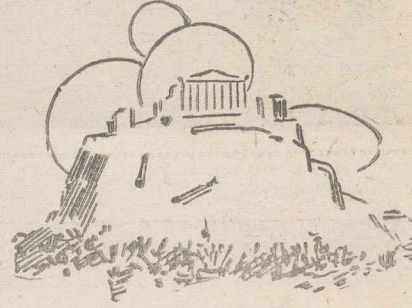
*** Μὲ συνεργασίαν τῶν κ. κ. Π. Νιρβάνα, Ν. Γρυπάρη, Α. Τραυλιαντίν, Δ. Κόκκινου, Ν. Λαπαθιώτη, Κ. Παρόπου, Ι. Παναγιωτοπούλου κ. ἄ., ἐκυκλοφόρησε τὸ τεύχος τῆς 15ης Νοεμβρίου τοῦ λογοτεχνικοῦ περιοδικοῦ «Νέα Ἑστία».

ΠΑΙΔΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Τὴν Κυριακὴν (29 Νοεμβρίου) σὺν θέατρο «Κεντρικόν» παρουσιάσθη πρῶτὴν φορὰ ἐφέτος τὸ καλλιτεχνικὸν συγκρότημα τῶν μικρῶν μαθητῶν τῆς κ. Εὐφροσύνης Λόντου Δημητριάδου, τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Παιδικὴ σκηνή». Τὸ σπουδαιότερον μέρος τοῦ προγράμματος ὑπῆρξε ἡ ἐκτέλεσις τοῦ μονοπρακτοῦ δράματος «Ζήτη τὰ Σουλιωτόπουλα». Ἀπὸ ὅλα τὰ μέλη τοῦ συμπαικτηρίου αὐτοῦ «Θιάσου» διεκρίθησαν περισσότερον γιὰ τὸ ζῆλον καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μέρους τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν οἱ μικροὶ μαθητῆρες Παναγιωτοπούλου καὶ Χριστοπούλου, γιὰ τὴν ὁποίαν ἡ κυρία Λόντου δὲν κρύβει τὴν υπερηφάνειάν της.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Στὴν αἰθούσαν Στρατηγούπουλου εἰσιμαζέται ἡ νῆα ἐκθεσὶς τοῦ ζωγράφου κ. Α. Θεοδωροπούλου. Ἡ ἐκθεσις αὐτὴ θὰ συμπεριλάβῃ αξιόλογους σειρὰς ἐλαιογραφίας, μονotypies, ζωγραφείας καὶ σχέδια μετὰ θέματα ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὸ μουσικὸν τῶν ἀνδρῶν τῶν βιβλίων καὶ τοῦ ἀνθρώπινου γυναικῶς.

Ἡ αὐθεντικὴ βιογραφία ἑνὸς Ἑλλήνου Κροίσου

ΣΕΡ ΜΠΑΖΙΑ ΖΑΧΑΡΩΦ

(Ὁ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ)

ΚΟΠΥΡΑΪΤ ΤΟΥ «ΕΣΠΕΡΟΥ»

1ον

Εἰς τὴν γραφικὴν ἐκκλίσαν τῆς Παναγίας, εἰς τὰ Μοῦγλα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐγένετο βάπτισμα. Μία ἡλικιωμένη γυναῖκα ἐκράτοσε προσεκτικὰ τὴν ἀγκαλιά της τὸν νεογέννητον ἑγγονόν της, περιστοιχισμένη ἀπὸ ὅλους τοὺς συγγενεῖς. Ὅσον πτωχικὰ καὶ ἀν' ἐξοῦσαν οἱ Ἕλληνες εἰς τὰ ὄρεα ἐκεῖνα δὲ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας δὲν ἐστεροῦσαν καθόλου τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλίσαν ἀπὸ τὴν συνήθη τῆς μεγαλοπρέπειας. Καὶ τὸ θῆρος ἐκεῖνο, πού εἶχε ἰδῇ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου μόλις πρὸ δύο ἡμερῶν εἰσῆλθεν εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν Χριστιανῶν μετὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ ἐπισήμησιν. Καμμία παρέλκει εἰς τὸ τυπικὸν τῆς ἐκκλησίας, καμμία εὐχὴ ὀλιγωτέρα. Ἡ γυναῖκα ἐκράτοσε τῆς κοιλιακῆς παρὰ τὸν ὄρθρον εἰς τὸν Πατᾶ. Δαυὶλ καὶ ἐκεῖνος τὸ ἐξέτισσε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀφ' οὗ τὸ ἐμύρωσε μετὰ τὸ Ἅγιον Μῦρον.

ΗΤΟ ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ

Ἐπειδὴ ἦτο ὁ πρῶτος υἱὸς τῆς οἰκογενείας, κατὰ τὴν ἑλληνικὴν συνήθειαν, ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ Ζαχαρίας. Καὶ κοντὰ εἰς αὐτὸ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ Βασιλείου. Κατόπιν, εἰς τὸ ληξιαρχικὸν βιβλίον τῆς κοινότητος ἐγράφη προσεκτικὰ, διὰ τὴν μνήμην καὶ μετὰ ἐκείνου ἐπὶ τὴν πληροφόρησιν αἰτίας, ὅτι ὁ Ζαχαρίας Βασιλείου Ζαχαρόφ, υἱὸς τοῦ Βασιλείου Ζαχαρόφ καὶ τῆς νομίμου συζύγου του Ἐλένης γεννηθεὶς τὴν 6 Ὀκτωβρίου 1849 εἰς τὴν κοινότητα Μοῦγλων, ἐβάπτισθη εἰς τὰς 8 Ὀκτωβρίου 1849 σύμφωνα πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ γεγονός δὲν ἦτο θέματα καὶ τόσο σημαντικὸν καὶ τίποτε δὲν ἐφαίνετο ἐπὶ εἰς τὴν ἀπόμετρον καὶ πτωχικὴν ἐκείνην κοινότητα τῆς Νοτιοδυτικῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐγένετο ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλεῖτερα καὶ ἱσχυρότερα ἐπιχειρηματικὰ πνεύματα τῆς Εὐρώπης.

Ἀπλῶς εἶχε γεννηθῇ ἕνας Ἕλληνας ἀκόμη καὶ τίποτε περισσοτέρον. Θὰ ἐμεγαλύνοντο εἰς τὴν κοινότητα αὐτὴν τὸ ἀρχαῖον καὶ τὸ πτωχικὸν πολίτευμα, ἐκεῖ ὅπου ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς ἀθλίους καλοῦσαν ὀφθαλμοὺς κίονες ἀρχαίων ναῶν καὶ ἀπλώνονταν ἐρείπια θεάτρων καὶ μνημείων. Ἰσως νὰ μὴ εἶδε προσοχὴν καὶ νὰ μὴ ἐννοῦσε τὰ μεγαλεῖα ἐκεῖνα τῆς ἀρχαιότητος ἀλλὰ θὰ ἀφιερώσαντο ἀσφαλῶς, μετὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἐργαστικότητα πού χαρακτηρίζει τοὺς Ἕλληνας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὸ ἐπάγγελμά του ὡς ἐργάτης, ὡς ταχυτοῦργος, εἰτε ὡς ἑμπορὸς.

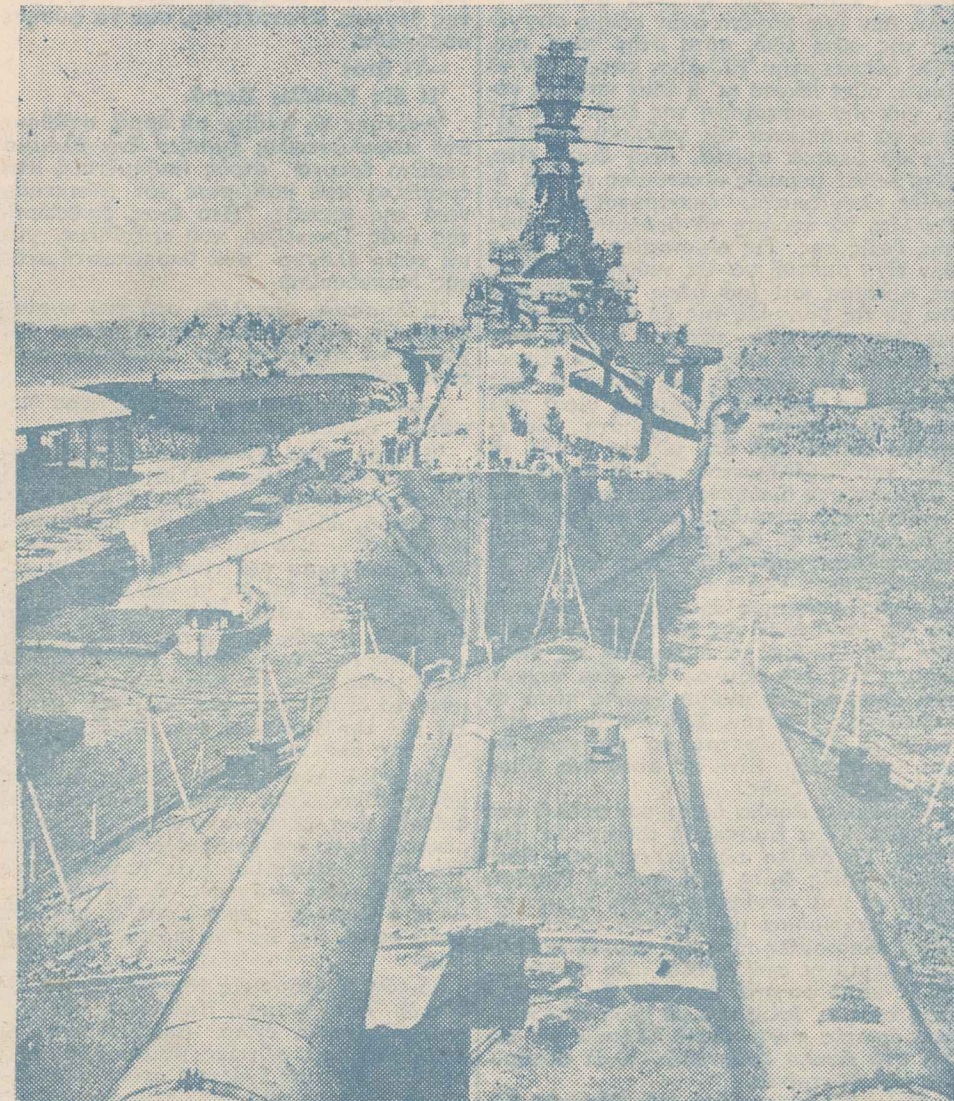
Ἡ ΑΝΗΣΥΧΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Θὰ ἐπαναρχετο ἴσως κάποτε εἰς τὸν πρῶτον γειτονικὸν ληνὸν, θὰ ἐταξιδεύσει κατὰ τὰς νύκτας πού ἀπολείπει γέφυραν μετὰ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας καὶ ἂν εἶχε πνεύμα ἐπιχειρηματικὸν θὰ ἐφάνετο μέχρι τῆς Κρήτης ἢ τὸ πολὺ μέχρι τῆς τότε ἐλευθέρας Ἑλλάδος. ὅπου πρὸ μῆτος γενεὰς οἱ ὁμογενεῖς

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζοῦ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 38407

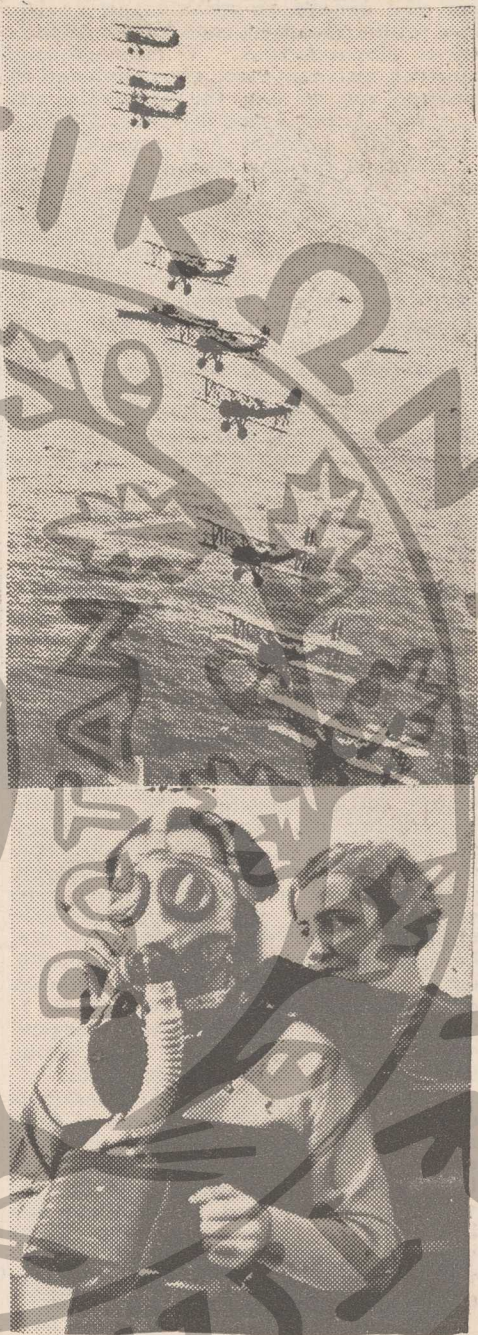
σταντινουπόλεως. Καὶ ὅταν ἡλικιώθῃ ἐδώρισε χρήματα καὶ ἐκτίσας μέγαρον δημοσίας ὠφελείας εἰς τὰ Τατάσια ὡς εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του. Μόνον ἀργὰ, κατὰ τὸ ἔτος 1892, ἐγέννητο κατὰ τὴν, ἀπὸ ἐν ἑγγράφῳ τῆς Μοῦγλας εἰς τὴν πραγματικὴν πατρίδα τοῦ Ζαχαρόφ.

Βεβαίως δὲν θὰ ἦτο ἐξετελεστικὸν δι' ἑνα ἐπιχειρηματικὸν παγκοσμίου φήμης νὰ γεννηθῇ εἰς τὰς ἀσθεῖς Ἀνατολῆς. Πολλοὶ ἀπὸ τὰς μεγάλας εὐρωπαϊκὰς προσωπικότητας κατὰγονται ἀπὸ ταπεινὰ χωριόσβια καὶ ἐμεγαλύνοντο εἰς περιβάλλοντα διαφέροντα πολὺ τῆς σημερινῆς τῆς βέσεως. Ὁ Ζαχαρόφ ὅμως ὁ ἀνθρώπος καὶ περιέργως αὐτὸς ἀνθρώπος εἶχε πάντοτε τὴν μαγίαν νὰ περιβάλλεται ἀπὸ πᾶν πᾶν τοῦ μαθητῆρος τοῦ ἀνθρώπου. Ἦτο ἡ ἀδυναμία του.

Ἰσως νὰ εἶχε καὶ δίκαιον νὰ κρύβητ' ἀπὸ τὴν πρῶτην ἐπὶ τῆς ζωῆς του. Αὐτὸ δι' ἑνα ἀνθρώπου πρακτικὸν ἡ ζωὴ ἀρχίζει ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ὁ ἀνθρώπος μόνος του ἀρχίζει νὰ δημιουργῇ. Διὰ τὸν Ζαχαρόφ ὁ πρῶτος οὗτος σταθμὸς τῆς δράσεώς του ὑπῆρξε ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ εἰδικότερον τὰ Τατάσια. Εἰς τὸν πατρικὸν τοῦ σπῆτα τὸν Μοῦγλων τὰ Τατάσια ἦσαν ἡ μαγικὴ λέξις ἡ συνενοῦσα ὅλας τῆς πιθανότητος μιᾶς καλλιτέρας καὶ ἀνωτέρας ζωῆς. Ἡ μητέρα του ἀπὸ πολλοὺ ἐγένετο ἐστραμμένην τὴν σκεψὶν τῆς εἰς τὴν πατρίδα της καὶ τοὺς συγγενεῖς της. Ὁ πατέρας τὸν ὁποῖον ἡ τύχη τὸν εἶχε ρίψει εἰς τὸ κατὰ τὸν ἐκεῖνο χωρὶς δὲν ἐπῆκεν ἐπὶ τῆς νύκτας πού θὰ ἐπῆκεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἦτο κοσμοπολιτισμὸς καὶ αὐτὸς. Ὁ κοσμοπολιτισμὸς εἶχε ταξιδεύσει κάποτε εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Εἶχε γνωρίσει τὴν Εὐρώπην, τὰς μηχανὰς της, τὰ ἐργαστήρια μετὰ τῆς πελώρις καμινάδας, πού ἐκάνειαν ἀδιάκοπα.

Εἶχε σταθῇ ὡς ἡλθὼς ἐνὸς τοῦ παγκοσμίου θαύματος πού εἶχε ἐκινήσει αὐτὸς ἡ τέχνη τὸν ἀνθρώπου. Τὸν ἀπεθρόνοντο. Καὶ τώρα ἐπρεπε νὰ περᾶσιν ἡ ζωὴ του μακρὰν ἀπὸ τὴν πρῶτην, παρρηγιμένος εἰς τὰς ἀσθεῖς μιᾶς μικρασιατικῆς πόλεως. Ἀ, ἀχ, ἡ ἐκουστὰ ἐξορία ἐπρεπε νὰ τελεσθῇ. Καὶ μόλις τὸ κατάρθωσαν, ἀνεχώρησαν οἰκονομικῶς γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνορραστικὴ συνέχεια τῆς ζωῆς τοῦ Ζαχαρόφ.

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΥΤΟΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Η ΓΚΑΡΜΠΟ ΑΠΕΤΥΧΕ!...

Πρό καιρού η Γκάρμπο, μιλώντας σ'έ-
να παλιό και στενό της φίλο, άφισε έ-
λευθερό τον εαυτό της να έκφρασθαι
και — πράγμα σπάνιον — του άνοιξε την
καρδιά της.

Τότε έκαικε και την έξεψ όμολογία—
τη μόνη, άναφορικά με τις σκέψεις της
με τον άποθανόντα διάσημο Σουηδό σκι-
νοθέτη Στίλλερ : « Όταν ο Στίλλερ, που
ήταν για μένα ένας πολύ αγαπητός φί-
λος, πέθανε, έγραψαν βιβλία όλκληρα,
γεμάτα ψέμματα, λέγοντας ότι πυτο-
κτόνησε από έρωτική άπογοήτευση και
ότι έγινε ήμιον εκείνη, που τότε έκαικε
δυστυχ και τον έσπρωξε προς το θά-
νατο.

Ήθεβαία, ήταν ένας καιρός, που ο
Στίλλερ μ' αγαπούσε, αλλά τη στιγμή
του θανάτου του, δεν ήμουν πια γι' αυ-
τόν, παρά μία καλή και παλιά συντρο-
φος, το ίδιο, έδυαδι, που ήταν κι' αυ-
τός για μένα! »

Ύστερα από αυτά τα λόγια της Γκρέ-
τα Γκάρμπο έχει κανείς το δικαίωμα να
σκεφθί, ότι η μεγαλόσημη ήθοποιός του
Χόλλυγουντ, η περίφημη Γκρέτα είναι ά-
τυχής στον έρωτα.

Και πραγματικά όταν διαβάσετε τα λό-
για, που είπε στον ίδιο παλιό και στενό

Γο έξωμολογήθηκε ή ίδια και τὸ ψιθυρι-
ζουν γιά λογαριασμό της οί.... άπονονδοί
φίλοι της.

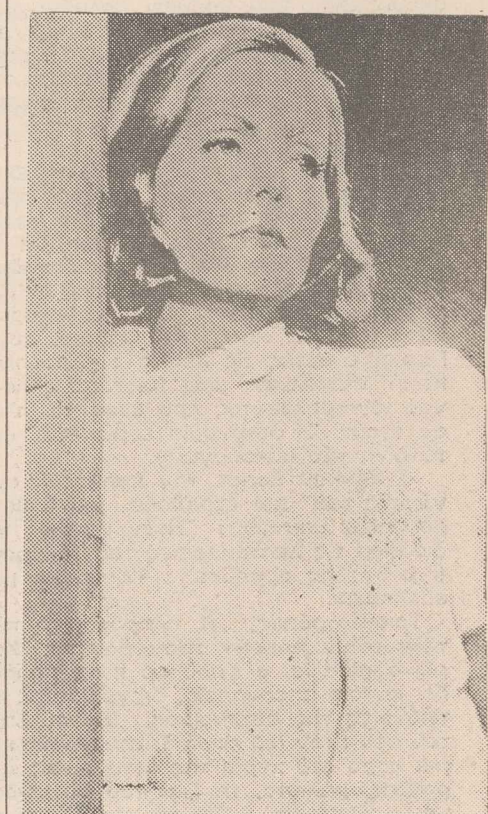
φημιστικό πέπλο, είνε ή μόνη άπάντησι
της σ' εκείνον που θα έπολιμούε να της
υποβάλει λίγο πιο αδιάκριτες κι' ελεύθε-
ρες έρωτήσεις. Άκριδώς, όμως, αυτή ή
συνεχισμένη από μιάς ένδεκαετίας σι-
ωπή της Γκρέτα Γκάρμπο κάμνει όλον
τον κόσμο να όμιλν γι' αυτήν ενώ για
όλες τις άλλες βεντέπτες, που είνε τό-
σο... φλύαρες, γίνεται πολύ λιγώτερος
λόγος.

Τώρα τελευταία, έπειτα από το ταξεί-

« Αλλά έπειτα με τούτο, ότι η Γκρέτα
θα έγκαταλείψη τον κινηματογράφο ;
Άγνωστον. Το βέβαιον είνε μόνον, ότι
ή περίουσια, που έμάζεψε επί ένδεκα
χρόνια η Γκρέτα στο Χόλλυγουντ έφθα-
σε σε τέτοιο ποσόν (παρά τις φήμες
για τις διαδοχικές δθεν, πτωχεύσεις
της), ώστε να της έπιτρέπεται από τώ-
ρα και πέρα να άντιμετωπίζει την πεί-
ρα μίας ζωής χωρίς καμμία έγνασία.
Πολλοί, μάλιστα, ύποστηρίζουν, θα μπο-

ή δυσκολία, που έδοκίμαζε να κινήθι,
με τις βαρύτατες ρόμπες, της ρωμαντι-
κής εποχής, που ο ρόλος της την υπε-
χρέωνε να φορέσθ, ήταν τόσο μεγάλη,
ώστε αναγκάσθηκαν να της δώσουν δύο
γυναίκες βοηθούς, για να σκάνουν τις
άκρες της ρόμπας της κατά τις ώρες,
που δεν έπαίξε.

Δεν πρέπει να δν κανείς σ' αυτό πα-
ρά μία υπερβολική φροντίδα μίμησης
της πραγματικότητας του έργου (ή κυ-

ρία με τās καμελίās ήτο, ως γνωστόν
φωματική και απέθανεν από την άρρώ-
στεια αυτή) και ή ώχρότης που προσώ-
που της Γκρέτας δεν έχει άλλο σκοπό,
παρά να αποδώσθ πλήρως το λεχθέν
για την «κυρία με τās καμελίās», ότι ή-
το « τόσο αδύνατη, ώστε άκόμη και το
γεννάς, ότι άνέπνευε έφαινετο σαν μία
μεγάλη γι' αυτήν προσπάθεια! »

Αυτές είνε οι φήμες, που κυκλοφο-
ρούν γύρω από τη ζωή και τους σκαπούς
της Γκρέτας Γκάρμπο. Άλλά πρέπει να
τονίσουμε, ότι όλες αυτές οι φήμες δεν
στηρίζονται παρά μόνον έπάνω σ' ά-
νελές υπόθεσεις και έτσι καταλήγουμε
πάλι στο αιώσιο, προκειμένου για την
Γκάρμπο συμπέρασμα : « Ότι το μυστή-
ριο, που καλύπτει τη ζωή, τα σχέδια και
τις σκέψεις της θείας Γκρέτας δεν θα
διαλευκανθί ποτέ.

Η Γκρέτα ήταν και θα μείνι πάντα ή
ίδια : Αίνιγματική, άπόκομη, σιωπηλή
και μεγάλη, πολύ μεγάλη ήθοποιός.

Q.-

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Η συμπεριφορά είνε καθρέπτης, όπου
καθένας έπιδεικνύει την εικόνα του.

(ΓΚΑΙΤΕ)

Σύζυγος, που παίρνει μεγάλη προίκα
είνε το βαρύτερο φορτίο που μπορεί να
σκάσει ένας άνδρας.

(ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ)

Γνώσις χωρίς δικαιούσιν είνε πανουρ-
για και όχι έξυπνός.

(ΠΑΛΤΟΝ)

Γιά να σχηματισθί ένα κράτος χρειά-
ζονται τουλάχιστο χίλια χρόνια και μόν-
ο μόν μία ώρα είνε ίκανή να το γκρεμίσει.

(ΒΥΡΩΝ)

Κάθε ώρα που χάνει κανείς, έπιφέρει
και ένα δυστύχημα για το μέλλον.

(ΝΑΠΟΛΕΩΝ)

Οί άνθρωποι γεννιούνται με δύο μάτια
και μία γλώσσα, για να βλέπουν δύο φο-
ρές περισσότερα από όσα λένε.

(ΚΟΛΤΩΝ)

Ο χρόνος είνε βότανος, που θεραπεύει
όλες τις άρρώστειες.

(ΦΡΑΓΚΛΙΝΣΟΝ)

Άπό τα σφάλματα των άλλων ο φρό-
νιμος διορθώνεται ή δικά του.

(ΣΥΡΟΣ)

Προτιμότερη είνε ή πενία παρά ο ά-
δικος πλούτος.

(ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΨΥΧΙΚΟΥ

ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Νίκος Μολοκάνθης, φοιτητής για τ' έ-
να, θέλοντας να κερδίσει γύρω ά-
πό τ' έτος, όνομα του, άφού αλλοίωτικα δεν
μπορεί να άκουσθ, αποφασίζει να παροί-
σασθ ως δολοφόνος κάποιας νέας, που
κάποιο βράδυ την σκότωσαν στο Ψυχικό.
Άρπαιει και περνά κάμποσους καιρός κι' ό-
στερα πραγματοποιεί την άποφασί του. Ό-
σο, γίνεται θύμνος για τον «τρομερό
δολοφόνο» και τον έλάνει σ' επί φυλακή,
όπου τον υποδέχονται με... σεσημασμέ-
οι άλλοι κατάδικοι. Τέλος, έρχεται κι' ή σει-
ρά των δημοσιογράφων, όπου ο Μολοκάν-
θης, από σκεδίου, δια να κορυφώσθ την
περίεργη, άπαντά σ' όλες τις έρωτήσεις
των, πως δεν γνωρίζει τίποτα.

6ον

Ο Μολοκάνθης, τέλος πάντων, ούτε
όχι έλεγε, ούτε ναί. Έπέμενε ν' άπαν-
τά, ότι δεν γνωρίζει τίποτε, άφίνοντας,
πονηρά, να δουλέψθ ή φαντασία των
δημοσιογράφων, με όλη την έλευθερία
της. Άπό τη συχνή παρακολούθηση των
άστυνομικών χρονικών στις έφημερι-
δες, είχε κάποια πείρα αυτών των πρα-
γμάτων. Και ήταν βέβαιος, ότι, το άλ-
λο πρωί, οι έφημεριδες θα είχαν τις πιο
άνιψατικές αποκαλύψεις, που θα κορυ-
φώναν γύρω του το ενδιαφέρον του κοι-
νού.

Έξακολουθούσε, λοιπόν, να «ά-
γνοη» τα πάντα και μόνο, όταν, άπελπι-
σμένοι οι δημοσιογράφοι να του πάρουν
λέξη, για το έγκλημά του, άρχισαν να
τόν ρωτούν για την κατοικυή του και
τη ζωή του, προθυμοποιήθηκε να δώσθ
τις πιο ρωτικές πληροφορίες για την
υπαρξί του.

Έδωξαν κατόπιν στο προαύλιο, όπου
οι δημοσιογράφοι του πήραν νέες φωτο-
γραφίες σε διάφορες στάσεις.

— Θέλετε τίποτε, κύριε Μολοκάνθη ;

— Έχετε ανάγκη από τίποτε ; του είπε,

— Έγινε, ένας από τους νεαρούς.
— Βιβλία, φίλε μου, βιβλία...είπε άνα-
στενάχοντας ο Μολοκάνθης. Δεν ζέρεστε
ποσο αισθάνομαι, την έλλειψη βιβλίων
έδώ μέσα. Θα με υποχρεώσετε άν μου
στείτε, ό,τι έχετε πρόχειρο.

— Και τι βιβλία προτιμάτε, κύριε Μολο-
κάνθη ;

— Μα φιλοσοφικά, κυρίως, φιλοσοφικά.
— Άν έχετε τον Νίτσε του Ζαρατούστρα,
θα με σκαλώσετε. Έχω διαβάσει πολ-
λά έργα του Ζαρατούστρα, αλλά ο Νί-
τσε του μου φαίνεται άνώτερος από όλα.

— Άν έχετε επίσης τίποτε έργα του Κούρ,

του Προστ, του Μανιέ, του Άμπριξ...

Είναι οι άγαπημένοι μου συγγραφείς.

Ο νεαρός από υποσέθηκε, ότι, έν-
τός της ημέρας, θα του στείλν τα βι-
βλία, που ζήτησε, και οι τρεις ρεπόρ-
τερ, μαζεύοντας τις πλούσιες σημειώ-
σεις των και τα μολύβια των, άποκαίρ-
τησαν με βέρες έκδηλώσεις το Μολο-
κάνθη και έφυγαν κατενθουσιασμένοι.

Πρην προφθάσαν καλά-καλά ν' άπο-
μακρυνθούν οι δημοσιογράφοι, σασπι-
σμένα αυτοκινήτων άκούστηκαν και, σε
λίγα, το προαύλιο της φυλακής είχε
γεμίσει από διάφορους κύριες και δε-
σποινίδες, που έθωπταν φορτισμένες με
άνθη και γλυκύσματα να έκφράσουν τις
συναισθήσεις τους προς τον ήρωα του έρω-
τικού δράματος του Ψυχικού. Η άτμο-
σφαιρα της στενωπής ούλης, με την
ανάμικτη όσμη της μούχλας, της άπο-
συνθέσεως και του φανικού οξέος, είχε
γεμίσει από έκλεκτα άρώματα, που όλα
μαζύ έκαναν μία όμορφη σύνθεσι,
πιο άποκρουστική από την καθαρή
θωρία. Και, στον ίδιο καιρό, φράσεις
Γαλλικές κελαιδιότες γοργαριστικές, πε-
τούσαν όλόγυρω :

— Πόσο είνε συμπαθητικός ο καυμέ-
νος.

— Είνε άληθινά χαριτωμένος.

— Είναι σαν άσπρη κινηματογράφος.

Ο Μολοκάνθης χαϊρετούσε δεξιά και
άριστερά, κατευθυνόμενος.

— Κύριες μου, δεν έχω λόγους να σας
έκφρασω την ευγνωμοσύνη μου...

— Άνθη άνθη, κύριε Μολοκάνθη, θα τα
δεχθίτε από μία θαυμαστρία σας, που
πιστεύει στον έρωτα...

— Άν τα Άνθη αυτά γλυκύσματα μπο-
ρούν να γλυκάνουν την πίκρα, που σας
έπαισε μία ψυχή, που στάθηκε άνικανή
να σας έννοησθ, βεβαιωθείτε κύριε Μο-
λοκάνθη, ότι ή θαυμαστρία σας, που σας
τα προσφέρει, θα είναι ευτυχισμένη.

— Κύριε Μολοκάνθη, δε θα μου άρ-
νήθιτε δύο γραμμές σας στο λευκίμα
μου. Έχουν γραφεί οι καλλιτέριές μας
πομπάι. Έσεις που ζήσατε την ποίηση,

μ' έναν τόσο έντονο τρόπο, δεν πρέ-
πει να λειψέτε από τις σελίδες του.

Έσεις, κύριε Μολοκάνθη, που
είσθε ένας διανοούμενος, φαντασθή-
τε πόσο θα πλίσσετε στη φυλακή σας, χω-
ρισμένος από τα βιβλία σας, Σας έφερα
δύο καλούς συντρόφους, για τη μόνωση
σας, με την έλπιδα ότι θα θελήσετε να
δεχθίτε το μικρό αυτό δωρό από μία
θαυμαστρία σας. Είναι «Η φυλακή μου»
του Σιλβίο Πέλικο και το «Έκ Βαθύν»
του Όσκαρ Ουάιλντ.

Οι ευγενικές κυρίες και δεσποινίδες
άφου του άφησαν τα δώρα τους, του ζή-
τησαν, ως άνταπόδοση μερικά άναμνη-
στικά της φυλακής του—δύο λέξεις του
ή την ύπνωση του—το υποσέθηκαν με-

πως θα ξανάρχωνται σκυνα να τον βλέ-
πουν, τον άποκαίρτησαν, με πραγματι-
κή συγκίνηση, και έφυγαν, άφού άφη-
σαν γενναία φιλοδωρήματα στο δεμο-
φύλακα και τους άλλους ανθρώπους της
φυλακής.

— Άς έχρησθ, —του είπε ο δεμο-
φύλακας, κατενθουσιασμένος, κι' αυτός,
από το νέο του «νόμισμα». Έπειδή εί-
σαι παιδί οικογενείας και έχεις, καθώς
έλεψθ, έκλεκτες σκέψεις, δε θ' άδεία-
σθς τη βούτα του κελλιού σου. —Και άμα
θέλεις καμμία εύκολία—άνθρωποι είμαστε
—έλευθερα, παιδί μου.

Ο Μολοκάνθης, που τη νύχτα ήταν
άποφασισμένος να δώσθ τέλος στην
κυμικοτραγική του ιστορία, φανερώων-
τας το άθλιο μουσικό του, άλλαξε γνώ-
μη. Σκέφθηκε τώρα, πως θα μπορούσε
να μείνι άκόμα κάμποσο καιρό στη φυ-
λακή. Και με την άποφασί αυτή, ήρθε
και να δηλώσθ υπερόφωνα, άπάνω—
σε να δηλώσθ υπερόφωνα, άπάνω—
σε, μέσα από κύματα του όρνικαν και
το κελκ-φλέρ, που είχαν άσπείρι πάνω
τους, φεύγοντας, σαν ένα θύμαμα λα-
τρείας, οι ώριπες έπισκοπείτριες.

VII

Λίνα Άρεάνη

Ένώ ο Νίκος Μολοκάνθης, άποφασί-
σμένος τώρα να συνεχισθ το ρόλο του,
είχε έδεικνύει κάπως με τη ζωή της
φυλακής, όπου οι έκλεκτες του σκέψεις
και τα φιλοδωρήματα των θαυμαστρί-
ων του στο δεμοφύλακα του είχαν κινή
κάπως άνετη τη διαμονή του—δε του έ-
λειπε σκεδόν τίποτε, έδω από την έ-
λευθερία του—στη γκαρσονιέρα της δε-
σποινίδος Λίνας Άρεάνη, μίας κομψής
και έκκεντρικής κόρης των κομψών
Άθηνών, ή τύχη του δούλευε, εκείνο το
άπόγευμα.

Η Λίνα ήταν από τις πρώτες, που εί-
χαν φέρι άνθη και γλυκύσματα στο
συμπαθητικό φυλακισμένο. Κορη πλού-
σιας οικογενείας πολυτελεμένου, είχε
άποκτήσει, από νυρίς, μία θελκτική ά-
νεστρία. Ταξίδευσε μόνιμη στη στην
Ευρώπη και, όταν ή οικογενεία της πη-
γαινε να περάσθ τη χειμώνα ή τους κα-
λοκαιρινούς μήνες στην επαρχία, όπου ο
πατέρας της φροντίζε να διατηρή την
επαφή του με τους έκλογους του, καθό-
ταν μόνιμη της στο ξενοδοχείο της Κη-
φισιάς ή των Φαληρών ή πηγαίνε να πε-
ράσθ, λίγες ημέρες σε καμμία λουτρό-
πολι. Ψιλή, μελαχροινή, νόστιμη, με ώ-
ραία μεγάλα μάτια, από τα πιο κομψο-
τυμένα πάντα κορίτσια των Άθηνών, ή
Λίνα με τους άγοριστικούς τρόπους της
και το άπάκικο ύφος της—ένα ύφος, που
καλλιεργούσε μ' ένα χαριτωμένο τρό-
πο—κάννιζε, σε θριακλή, άδείαζε, κα-
ραφάκια ούζο, οά νάπινε νεράκι το
θεού, έπαιζε καρτιά και συχαίνονταν έ-
πιδεικτικά τους άνδρες. Άλλά το άρι-
στούργημά της, τώρα τελευταία, ήταν

ή γκαρσονιέρα της, σε μία πάροδο της
όδοι Κηφισιάς, που μλούσε γι' αυτήν ό-
λη ή Άθήνα, μολοντί πολύ λίγες ήταν
οι έκλεκτες της φιλενάδες, που είχαν
είσοδο μέσα στο άπόροστο αυτό ιερό.

Πέντε από τις φιλενάδες της αυτές εί-
χαν λάβει για κείνο το άπόγευμα την
άκολουθή πρόσκληση, γραμμένη σε μω-
καρτί με λεπτό μαύρο περίθωριο :

«Στις 6 μ. μ. την Παρασκευή, προσφέ-
ρω τη μαστίχα στη Μαύρη Γκαρσονιέρα.
Σε παρακαλώ να μη λείψθ, γιατί πρό-
κειται για κάποιο σπουδαίο ζήτημα! »

Στις έξη ακριβώς και οι πέντε φιλενά-
δες της Λίνας Άρεάνη είχαν φθάσει στη
Μαύρη Γκαρσονιέρα. Ήταν στο ύπο
γείο ένα τσίπουρο, νεοσφισμένου με-

α μία μεταθανάτια σκέψη, που είχε επι-
ζήσει και άγρυπνούσε στο άνθρώπινο
αυτό έρείπιον.

Η Λίνα, έζαυμένη έπάνω στα άμέ-
τρητα μαζιλάρια του ντιβανιού και πε-
ριτριγυρισμένη από τις καλεσμένες της,
που είχαν πάρει παράξενες, έκστασι-
κές πόζες, άλλες στα χαμηλά σκαμνά-
κια και άλλες, από πάτωμα, γύρω από το
στρογγυλό τραπέζι, με το καραφάκι
του ούζου και τα ποτηράκια και τους
μεζέδες, έβλεπε ένα σπύρο άπάνω στη
οάλα του παπιουστίου της, με μία μορ-
φιολογική κίνηση, άναψε, πέταξε ένα συν-
νεφάκι καπνού, άπ' τη πλάγια των χει-
λών της, και μίλησε :

— Λοιπόν, με κοπέλες μου, οάς κά-
λεσα εδώ σήμερα για μία σπουδαία ύ-
πόθεση.

— Δεν έχουμε άμφιβολία—τη δέχοφε
ή φιλενάδα της, που ήτανε περμένη
προύμιαστα στο πάτωμα, σπριζώντας
το κεφάλι της στις δύο της παλάμες και
κουνώντας μετώπα τα ποδαράκια της
στον αέρα—ότι πρόκειται για τη συμ-
πάθεια σου της φυλακής.

— Δεν ήτανε δύσκολο να το μαντέψθ
κανείς...είπαν μ' ένα στόμα, οι άλλες,
πνιγνόντας μικρά χάνανα.

— Νά, επί τέλους, που θα μάς άπα-
σχολήσθ κι' ένας άντρας...ζαναίσεις ή
πρώτη.

Η Λίνα έβαλε τέλος, με θυμό, στα
μισόλογα των φιλενάδων της.

— Σκαμός, ρέ ! φώναξε. Δεν ήρθα-
με εδώ να κάνουμε άσπεία. Λοιπόν, ά-
φου μαντέψατε το σκοπό, που σας έφε-
ρα σήμερα εδώ, μάθετε ότι άν υπάρχει
σήμερα ένας άνδρας στην Άθήνα, που
αξίζει να ενδοερεθισθ γι' αυτόν μία γυ-
ναίκα, προικισμένη με κάποια άνώτερη
αισθητική, είναι ο Νίκος Μολοκάνθης....

— Έπιδεκνισαίς άκούστηκαν :

— Το βέβαιο είναι, πως ξεχωρίζει ά-
πό όλους τους ασκλούς νέους, που μας
τριγυρίζουν....

— Δεν είναι καθόλου άντιπαθητικός.

— Πολύ συμπαθητικός μάλιστα.

— Η Λίνα εξακολουθούσε :

— Δεν είναι μόνον συμπαθητικός.

Είναι ένας ίσχυρός. Ένας έντονος.

Ένας άνδρας άληθινός. Ένας άνδρας,
που ζέρει ή σκούρη, ζέρει ν' αγαπή-
σθ. Ο έρωσ δεν είναι ή ασκαμάρα,
που κατάντισε στις ημέρες μας. Ο έ-
ρωσ είναι υπερένταση ζωής. Και μόν-
ον, όταν ή ζωή άγγίξθ τα όρια του θά-
νατου, είναι άδια να λέγεται ζωή. Λοι-
πόν ο ευγενικός αυτός νέος, που σπ-
αίξει αυτή τη στιγμή, μέσα σε μία βρώ-
μικη φυλακή, χάρις σε μία γυναίκα την
πριτωσία του έρωτος, μπορούσε να
την πνιγνεί, μπορούσε να την έγ-
καταλείψθ όπως θα έκανε κάθε χυδαί-
ος, όπως κάνουν όλοι οι χυδαίοι. Αυ-
τός τη σκότωσε. Έσφράγισε τον έρωτα
του με την κόκκινη βασιλική σφραγίδα
του αίματος.

Στηρίχτας λιγάκι μέσα στη θάφει
σιωπή, που είχαν δημιουργησθ τα λό-
για της και είπε στη φιλενάδα της, που
καθόταν κάτω από την ένδονη έταξή-
ρα, με τη νεκροκεφαλή.

— Λίνα, δώσε μου, σε παρακαλώ, ά-
πες κι' τη «Μπαλλάντα του Δεσποτιού
του Ρήνινγκ» του Όσκαρ Ουάιλντ. Δε-
ξά, σε πρώτο ρόλο...

Η Λίνα της πέρασε το βιβλίο. Άνοι-
ξε και διάβασε.

«Ό,τι αγαπά κανείς πολύ το σκοτά-
φι...»

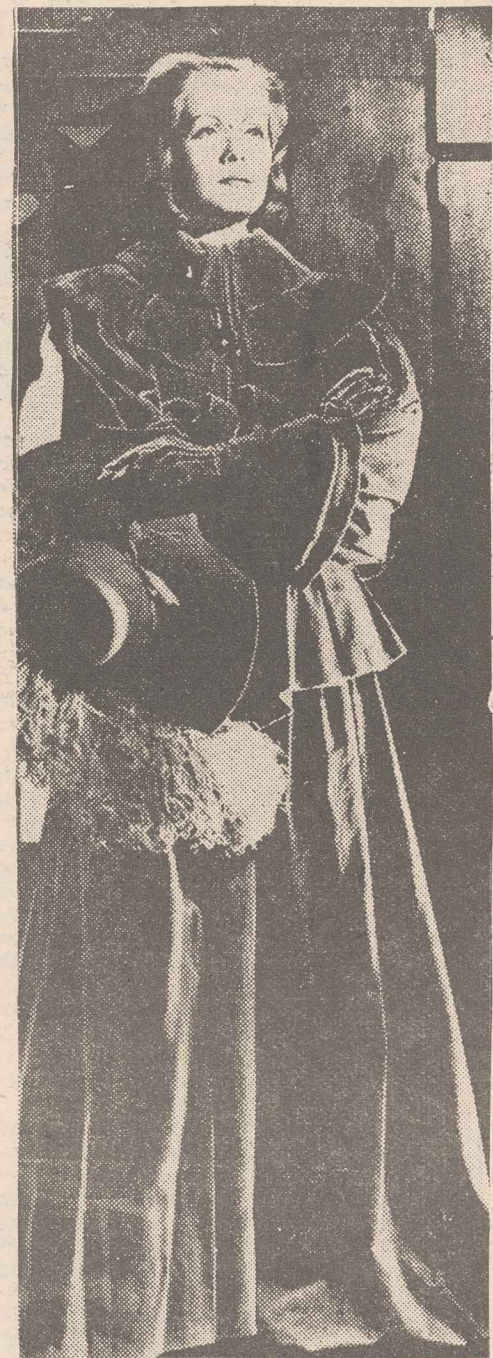
— Λοιπόν—εξακολουθούσε—ένα μεγάλο
και ύψηλο καθίκον μας έπιβάλλεται. Και
γι' αυτό σας έφερα εδώ. Πριν προχωρή-
σω όμως, θα μου όρκισθείτε όλες, ά-
πάνω στον άγνωστο αυτό νεκρό, που
ζή με τη ζωή, που το έδωκε ή θελήσθ
μας, άναθόντας μέσα στη νύχτα του
κρανίου του μία ρόβιν σκέψη, θα μου
όρκισθείτε άπόλυτη έκκεντριότητα και τυ-
φλοήσκαση σε ό,τι θα σας προτείνω.

Τα πέντε κορίτσια, στα όποια ή Λίνα
έξασκωσε μία μαγνητική έπιρροή, έ-
ψωσαν τα χείρα τους προς το άσπρό
κρανίο.

— Η Λίνα, έπειτα, έκανε άσπεία
πλη, που έδοκίμασε άποψη της, στη
γνώμη του διδανιού, και το ηλεκτρικό
λαμπιόνι, που ήτανε τοποθετημένο κά-
τω από το βόλο του νεκρικού κρανίου,
έσβυσε μονομιάς, οά μία ζωή που χά-
θηκε.

— Όρκισθείτε !...είπαν τα πέντε
κορίτσια με ένα στόμα.

— Η Λίνα έστρεψε τότε το διακόπτη, και

δι της στη Σουηδία, έκυκλοφόρησαν πολ-
λές φήμες, ότι ή Γκάρμπο άλλαξε και
ότι ο χαρακτήρας της έγινε πολύ πιο
χαρούμενος και άνοιχτός. Φαίνεται, ό-
μως, ότι όλα είνε ψέμματα, ότι ή Γκάρ-
μπο δεν άλλαξε και ότι το μυστήριον
που έκάλυπτε πάντα και καλύπτει την
ζωήν της και τα σχέδιά της, ποτέ δεν
θα διαλευκανθί.

Έκφυλοφόρος επίσης εύρύτητα ή φή-
μη, ότι ή Γκάρμπο έόκεπτετο να παύσθ
να παίζθ στον κινηματογράφο. Τούτο
προήλθε, ίσως, από το γεγονός, ότι κα-
τά το τελευταίο ταξείδι της στη Σουη-
δία ή Γκάρμπο άγόρασε στα περίχωρα
της Στοκχόλμης μία μεγάλη ιδιοκτησία
τεσσάρων χιλιάδωνέκταρων.

ρούσε να προσφέρει στον εαυτό της την
πολυτέλεια να ιδρύσθ στη χώρα της ένα
μεγάλο θέατρο, όπως είχε έκφράσει κά-
ποτε την έπιθυμία, σε μία από τις σπεί-
νες στιγμές έγκαταλειψώς της.

Έπίσης, ένας, άλλος, άλλος ζήτημα, που
θα μπορούσε να κινή την Γκρέτα να έγ-
καταλείψθ τον κινηματογράφο, είνε — το
ζήτημα της υγείας της. Ποτέ ή Γκάρμπο
δεν είχε μία πολύ γερή υγεία. Τώρα,
όμως, τελευταία ή κατάσταση της υγεί-
ας της έχειροτέρωσε πολύ, και όπως
λέγουν οι «καλώς πληροφορημένοι» το
γύρισμα της ταινίας «Η κυρία με τās κα-
μελίās» διεκόπη δύο, τρεις φορές μέχρι
τώρα, για να ξεκουρασθ ή Γκρέτα, που
πρωταγωνιστεί σ' αυτήν. Άλλά και

της φίλο, αυτό το συμπέρασμα θα βγά-
λετε. Άκούστε τα :

— «Η τέχνη... νομίζω, ότι γι' αυτήν
ζω από τότε που είμαι στον κόσμο κι'
ωστόσο, είνε στιγμές που είμαι πεπει-
σμένη, ότι ή τέχνη είνε ο πιο μάταιος
σκοπός, που μπορεί κανείς να βάλν στη
ζωή του.

«Δεν κατάρθωσα τίποτε άκόμη ! Και
άνομιώματα πολλές φορές μίμησε δεν
κατόστρεψα τη ζωή μου, κόμινοντας κο-
ρίτσια στον κινηματογράφο. Η ζωή μου,
φίλε μου, είνε μία σκυλλισία ζωή ! »

Μένει κανείς καταπληκτικός μπρος στα
λόγια αυτά, άμα, μάλιστα, σκεφθί τα έ-
κατομύρια των ανθρώπων σ' όλες τις
χώρες του κόσμου, που έχουν ως άπο-
κλειστικόν ειδώλόν των την αίνιγματική
Γκρέτα.

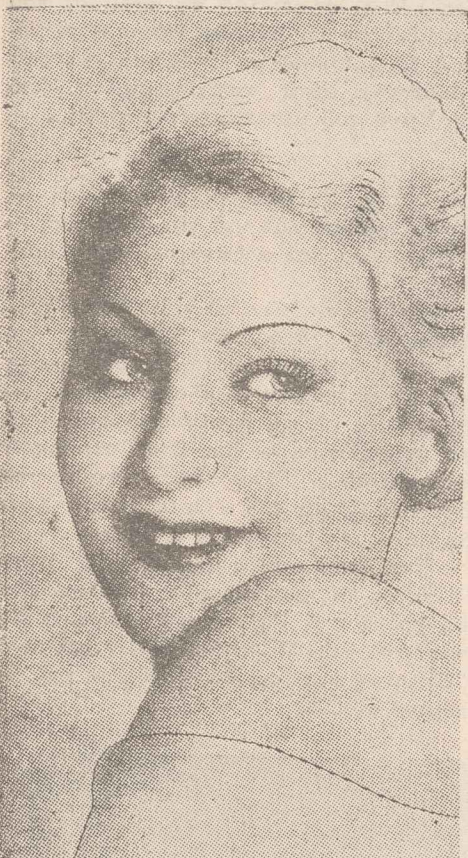
Άλλά ή αίνιγματική σιωπή, που ένο-
μοήθηκε στην άρχή από όλους ως δια-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΤΑΝ ΑΓΑΠΟΥΜΕ ΑΛΗΘΙΝΑ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΝΤΑΝΙΕΛ ΡΙΣ

Το έργοσάοιο κοπής ξύλων του κ. Ντελμόντ, καταλαβαίνονταν από μακριά, όχι μόνον εξ αιτίας του πανυψηλού κτιρίου, που τό στέγαζε, αλλά και εξ αιτίας του θορύβου, που έκαμναν οι μηχανές του, που έδονούσαν όλη τη γύρω από τό εργοστάσιο περιοχή. Αυτό τό πρώτο κ. Ντελμόντ, καθισμένος στο γραφείο του, με σκυμένη την πλάτη και κατεβασμένα τά μούτρα έμπιστευότανε

στην κόρη του, που στεκόταν δίπλα του και ήταν αναστατωμένη από τόν τρόπο :

— Είναι ακριβές ! 'Ο έπόπτης όρθηκε τόν μηχανικό, που ήρθε για τίς καινούριες μηχανές, στην αούλη με τό κεφάλι οπισσώμενο από κυτλημάτα σφυριού και τό πορτοφολί του άνοικτό και άδειο κοντά του :

— Είναι τρομερό !

— Δέν είναι όλο, φτωχή μου μικρή. 'Ο Ροβέρτος Μαλεσσιέ, που είχε δεχθεί να φιλανένη τόν μηχανικό, όσο θα διαρκούσε η παραμονή του στο εργοστάσιο, έσπασαντίπτε ξαφνικά, χωρίς να μού ζητήσει καμιά άδεια άπουσίας :

— Πατέρα, φώναζε ή κόρη, άναγκαστή όμνήνη από την πατρικήν ύπόνοια, δέν ύποθέτεις, ότι ό Ροβέρτος Μαλεσσιέ, τό δεξιόν σου χέρι από πέντε χρόνια τώρα, ό φίλος μας...

— Δέν ύποθέτω τίποτε, κόρη μου, διαπιστώνω. Είδαν χέες τούς δύο άυτούς ανθρώπους να κάνουν μαζί περιπάτο. Σήμερα, ό ένας άπ' άυτούς έχει δολοφονηθεί και τού ήπραν ένα σεξάστο χρηματικό ποσό και ό άλλος έχει δραπέτευσει... 'Ο, πόσο κοίρομαι, μικρή μου, που άρνησώρησα τούς άρραβώνες, όταν ό Μαλεσσιέ μού ζήτησε τό χέρι σου...τό σκόναόλο θα είχε πέσει τώρα επάνω μας...

— Πατέρα, πατέρα, τόν δέκοψε αυτή, τί λές !... Τί σκέπτεσαι !... ύπάρχει ο' αυτό τό όρμη μιά φρικτή σύμπτωση ! 'Η ύπουσία του Ροβέρτου, τί στιγμή τίς άνακαλύψαες τού έγκλήματος, δέν άποδεικνύει τίποτε. Αυτή ή τρομερή παρεξήγηση θα διαλυθεί με την επάνοδό του...

Ο διομήχανος κύτταζε την κόρη του. Με τό κεφάλι πρós τó πλώ, με σκουρνωμένα τά χέρια από σπύλης τις σφαιρούσαν σάν νάβηλε να σταματήσουν όλους εκείνους, που, θά έτολμούσαν να βήσουν τόν ίσκιό τού άπόνετος, που βρισκότανε από πίσω της :

— Είναι όμορφο πράγμα ή άγάπη μιάς γυναίκας, σκέφθηκε ό πατέρας. Καμιά κατηγορία δέν την πειράζει.

Σπώθηκε και, συγκινημένος από τό γενναίοφρονα και ευγενικά αυτό οίσθήματα την επίφιασε και κατόπιν την παρέκάλεσε να πάη, όπως συχνά τό έκοιμνε, να συντάξει τίς επιστολές, που είχε σημειώσει επί άπάντητος. 'Υστερα με τό άργό όημα του, τού κοιμωμένου κούλας ανθρώπου, πήγε σά άτελείε τού άνηλικος μπήκος οι εργάτες του, συζητώντας για τό έγκλημα, έρεχόσαν να δουλέψουν.

Μιά στιγμή κατόπιν, όταν ή φρανσελίνη μπήκε στο γραφείο του γραμματέως, κόντεψε να λιποθυμήσει από τή συγκίνηση. Σκυμμένος στο τραπέζι του ό Ροβέρτος Μαλεσσιέ διεκπεριώανε, κατά τή συνήθειά του τήν άλληλογραφία του εργοστασίου. 'Ακουμπώντας σάν τοίχο, ή νέα, έφέλλισε :

— Ξαναγυρίσατε !...

— Πρό ενός τετάρτου, άπάντησε. Περιμένα τόν πατέρα σας για να δικαιολογηθώ για τήν μακρά άπουσία μου και να τού εξηγήσω.

Η φρανσελίνη έδίστασε ένα δευτερόλεπτο. Άλλά πειραμένη από τήν άγνυμία της, εράτωσε :

— Γιατί φύγατε !

Χωρίς να σταματήσει τού γράψιμο, άπόλυτα κύριος του έαυτού του, ό νέος άνδρας έδδλωσε :

«Την προηγουμένη, μόλις τό εργοστάσιο έκλεισε, άνηλικος γιατί δέν είχε νέα από τόν άρρωστο άδελφό του, έφυγε με τό ποδήλατό, για να τόν δει. Νόμισα, ότι θα συντόμευε τό δρόμο του, άκολουθώντας ένα μονοπάτι μέσα στο δάσος και χάθηκε τόσο καλά, ώστε περιπλανήθηκε μέχρι τό πρωί, χωρίς να συναντήσει μιά ψυχή ζώσα. 'Όταν ξαναβρήκε τόν καλό δρόμο και πιστεύοντας στην έπιείκεια τού άφεντικού του, προτίμησα να κόψω μισή μέρα, που θα τήν έκέρδιζε με ένα νυχτερίκι και να δει τό παιδί... 'Ενας άλλος λόγος τόν έσπρωξε επίσης...»

«Άλλά εσίωπησε, δακνώνοντας τά χείλη του, για να μη έξακολουθήσει την έκμυστήρησή του :

Πλοισιάζοντας στο τραπέζι, ή νέα, έρώπησε :

— Ξέρετε τό φρικτό νέο !

—Ναι, μόλις ήρθα, ό πορτιέρης τού εργοστασίου με έπληροφόρησε... 'Ενα τόσο καλό παιδί... Είναι κρίμα... Και να σκεφθώ κανέναν, ότι, χωρίς τήν άρρώστια τού άδελφού μου, θα ήμουν ε-

δώ... Αυτός ό άπαίσιος φόνος, ασφαλώς, δέν θα διαπράττονταν... 'Ενας άστυνομικός με περιμένει κάτω, για να με πάρη σάν άνακριτή. Είμαι ό μόνος, καθώς πιστεύει, που μπορεί να τού δώση μερικές εξηγήσεις... 'Όστόσο, δέν ξέρω τίποτε, άπολύτως τίποτε :

— Τό σφυρί ήταν τού εργοστασίου μας... Ξεύρατε να είχε έκθρούς !

— Κανέναν, άπάντησε ό νέος, συμβουλευόμενος ακόμη μιά έπιστολή. 'Αλλά ατία τού έγκλήματος ήταν ή κλοπή :

Προτού ξαναπιάσει τό στυλό του, ό νέος έκτύπησε τήν ώρα. Ερρίγησε. 'Ο άστυνομικός θα άνηπομονούσε. 'Η φρανσελίνη θα είχε τήν καλωσύνη να θάλη στους φοκέλους τό τελευταίον γράμμα :

Καθουχασμένη από τήν ψυχραιμία του, υπάκουη, ή νέα κάθισε απέναντί του, όπως τό έκαιμε συχνά από τότε, που μιά άγνή και όμοιαία συμπάθεια τούς ήλωνε.

Κάμνοντας γρήγορα, γρήγορα τήν έμπορικήν άλληλογραφία του ό Μαλεσσιέ κυττούσε, ώστόσο, τό άσπρα κεράκι τής άγοιμένης του να κουνιούνται με χάρη. Τότε ό πειρασμός φάνηκε δυνατότερος. 'Αρπαξε ένα ίσιο αντίκειμενο και έκτύπησε τά δύο μικρά χέρια, χωρίς να σκέπτεται να τό έλευθερώσει. Καί κατόπιν, ντροπαλά έδωσε ο' ένα δαχτυλίδι τής συμβολική θερα.

— Γά γίνεται γυναίκα μου ! 'Εψήφισες.

— Ναι, έμμουρμούρισε αυτή.

— Αυτή ή άγορά είναι ή πραγματική ατία τής άρνησώρησής μου. 'Ετρεξα ο' όλα τά χρυσωπλεία, αλλά δέν μπορούσα να δρώ έναν σάπφειρο μπλέ όσο είναι τά μάτια σας...

Ξαφνικά ή πόρτα άνοιξε. 'Ο άστυνομικός μπήκε στο γραφείο, έκνευρισμένος από τή μακρά άναμονή στην αούλη.

— Ήταν ό Ροβέρτος και ή φρανσελίνη βρέθηκαν μόνον, ό νέος τής είπε :

— Μικρή φρανσελίνη, τήν ημέρα που δεχθήκατε τί βέρα τών άρραβώνων μας ξέρατε τίς φρικτές κατηγορίες, που με βάραιναν !

Με κατεβασμένο τό ώραιο της κεφάλι ή φρανσελίνη ώμολόγησε :

— Τό ήξευρα...

Και μόνον τότε, συγκινημένοι οι δύο έρωτευμένοι, άντλήσαν τόν πρώτο φιλή.

Daniel Riche

ΑΘΑΝΑΤΟΙ ΤΥΠΟΙ

ΝΑΣΡΕΝΤΙΝ ΧΟΤΖΑΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ

Ευρίσκόμενος πάντοτε στο 'Ακ-Σεχέρ, ό Νασρεντίν και άλλοι συγκλησιακοί του καθόταν στο καφεενείο και συζητούσαν. Οι άλλοι προσάθισαν να τόν κοροϊδέψουν, αλλά ό Νασρεντίν είχε πάντα τήν τελευταία λέξη.

Τέλος ένας χωριάτης από τό Χόρτο είπε :

—'Ο Νασρεντίν παιζει θαυμάσιο μπουζούκι.

—Είναι σωστό, είπε ό Νασρεντίν χωρίς να ταραχθεί.

Τότε ένας σπώθηκε, έφυγε και ξαναγύρισε με ένα ώραιότατο μπουζούκι.

—Πάρε, είπε, καί παιζε.

—'Ο Νασρεντίν πήρε τό όργανο και άρχισε να γρατσουλίζει μιά χορδή. Γρατσουλίζοντας αδιάκοπα τήν ίδια χορδή, πού τό κάποιος τού είπε :

—Τί τρόπος είναι αυτός να παιζεις μπουζούκι :

—Κανείς δέν παιζει καλύτερα από μένα, άπάντησε ό Νασρεντίν, αλλά οι βλάκες σάν και σένα δέν μπορούν να καταλάβουν.

—Κι όμως, συνέχισε ό άλλος, τό όργανο έχει πολλές χορδές και τίς χρησιμοποιούν όλες.

—Αυτό τό κάνουν οι άρχαίοι, άπάντησε ό Νασρεντίν, γιατί ήπαιον τί σωστή χορδή, χωρίς να τήν βρίσκουν ποτέ. Οι τεχνίτες σάν και μένα παίζουν στή μιά.

—...—

Τήν άλλη μέρα έφανεψε να συνεχιστεί τό ταξίδι του. 'Ο Νασρεντίν έτοιμασθηκε. 'Αλλά δέν εύρισκε τό σόακκο του στο δωμάτιό του, που είχε μείνει. Οι μισοί του χανιού, που είχε μείνει, οι υνωιστοί του στο 'Ακ Σεχέρ, βέλοντας να τού παίζουν τό τελευταίο παιγνίδι, τού έκρουσαν τό σόακκο του.

—'Ο Νασρεντίν, θυμωμένος και άγριεμένος, είπε στους άλλους, που έμμεναν στο ίδιο δωμάτιο :

—Κοιτάξτε να ξαναβρήτε τό σόακκο μου, γιατί διαφορετικά ξέρω τί θα κόμω.

—'Η απείλη αυτή τρώμασε τούς άλλους, που ήγαναν και τού έφεραν τό σόακκο του :

—Νά τος, τού είπαν. Θάλαμε μόνο ν' άστευλεύουμε. Πές μας τώρα τί σήμεινε ή απείλη σου. Τί θα έκανες ;

Βλέποντας τόν Ροβέρτο Μαλεσσιέ, ό άστυνομικός έδγαλε έναν άναστεναγμόν άνακουφίσας :

— Δέν έτελειώσατε τήν τακτοποίηση τών χαρτιών σας ; Πρέπει να φύγουμε.

—'Ο άνακριτής θα άνηπομονή.

—'Ο νέος έσπρωξε τήν τελειωμένη άλληλογραφία, πήρε πούκα τό καπέλό του και περνώντας μπρός από τή φρανσελίνη έψήφισε :

—'Ορεδουάρ, άγαπητή μου άρραβωνιστική.

—'Όταν ή πόρτα ξανάκλεισε πίσω από αυτόν που άναπύσε, ή δεσποινή Ντελμόντ άκούσε γεμάτη άγωνία τά θήματα τών δύο άνδρών να κουνιούνται σάν διάδρομο. Είχαν έλθει για να τόν συλλάβουν ! 'Ο άθώος θα ήπαινε στή φυλακή :

—'Αλλά πετάχθηκε επάνω. Φωνές άκούγονταν από τήν αούλη :

— Θάνατος στο δολοφόνο...θάνατος...θάνατος !

Οι εργάτες και άλλοι άνθρωποι ύποδεχότανε μ' αυτόν τόν τρόπο τόν δυστυχισμένο...

Τό «άλοθι», που παρουσίασε ό Ροβέρτος Μαλεσσιέ, τόν έβετε, αφού εξακρίβωθηκε, έξω από κάθε κατηγορία.

—'Ο δολοφόνος ύστερα από δύο ημέρες άνακαλύφθηκε : 'Ηταν ό νυχτοφύλακας.

—'Όταν ό Ροβέρτος και ή φρανσελίνη βρέθηκαν μόνον, ό νέος τής είπε :

— Μικρή φρανσελίνη, τήν ημέρα που δεχθήκατε τί βέρα τών άρραβώνων μας ξέρατε τίς φρικτές κατηγορίες, που με βάραιναν !

Με κατεβασμένο τό ώραιο της κεφάλι ή φρανσελίνη ώμολόγησε :

— Τό ήξευρα...

Και μόνον τότε, συγκινημένοι οι δύο έρωτευμένοι, άντλήσαν τόν πρώτο φιλή.

Daniel Riche

πολύ.

—Τί ζήπας στους δρόμους τέτοια όμωρα ! τόν ρώτησε ό έπί κεφαλής.

Οι γενιτσαροί φέδισαν τό Νασρεντίν, που άπάντησε τρέμοντας :

—Είδα τόν ύπνο να φεύγ από τήν πόρτα, που είχε μείνει κατά λάθος άνοιχτή, και βγήκα να τόν πιάσω.

Οι γενιτσαροί τόν πήραν για τρελλό και τόν άφησαν να φύγει.

—...—

Τέλος, ό Νασρεντίν μπήκε στο μεντρεσέ. Εκεί έκαμε γρήγορα φίλους, που τούς μάγεψε ή εύθυμία του και τό άστεία του. 'Ηταν επίσης λαμπρός μαθητής.

Μιάν ημέρα, είδε ένα μεγάλο καλόγυρο στο γόνατό του.

—Ευχαριστώ, θεέ μου, εύχαριστώ ! έφώναξε.

Οι συμμαθητά του άρχισαν να γελούν.

—Τί ιδέα σου ήλθε να εύχαριστήσεις τού πατέρα του, τού Φευζουλλά έφεντι, που θα έφροντίζε να τόν βάλι σάν μεντρεσέ.

—Πήν παρουσιάστη σε ένα τόσο σπουδαίο πρόσωπο, σάν τό Φευζουλλά έφεντι, ιεροσπουδαστή, μισή ο' ένα κουρέιο και κατόπιν να πηλ να κόμω ένα χαμιά :

—'Ο κουρέας, βλέποντας να μπαινει ένα άμοιούτακο παιδί, που φαίνονταν ξένο, άνέβασε στο βοηθό του να τόν περιποιηθεί. 'Ο βοηθός ήταν ακόμη άρχαίος, έτσι μεταχειριζόταν πολύ άσχημα τό φαλλίδι και τό ζυράφι του και έκωφε πολλές φορές τό κεφάλι τού Νασρεντίν. Σε κάθε κόμωμο τού έδαζε άμέσως μπαμάκι.

—'Όταν τελείωσε τήν τουαλέττα του, ό Νασρεντίν ήγνε σά Φευζουλλά έφεντι, που τόν έδέχθη προθυμάτα και τού ύποχεσάν να τόν μπάρι σύντομα στο μεντρεσέ.

—'Όταν ήλθε ή ώρα να πλαιιάσουν, τόν ήγαναν στο δωμάτιό του. Εκεί βρήκε ένα θαυμάσιο κρεβάτι, ένα ώραιο νυκτικό όαστρο, μισαλό από χίλιους έξυπνους και με τόν καιρό άπέκτησε γνώσεις, που τόν έκοιμαν τόν καλύτερο μαθητή τού μεντρεσέ. 'Η έξυπνάδα του τόν έκοιμα άργότερα σμβούλο τού Σουλτάνου και γι' αυτήν εστάλη με άποστολή στο Κουρδιστάν.

—...—

Μεγαλώνοντας ό Νασρεντίν έχασε κάτι από τήν αφέλειά του, που τόν έκοινα να φαίνεται βλάκας. 'Αλλά είχε περιπόστερο μυαλό από χίλιους έξυπνους και με τόν καιρό άπέκτησε γνώσεις, που τόν έκοιμαν τόν καλύτερο μαθητή τού μεντρεσέ. 'Η έξυπνάδα του τόν έκοιμα άργότερα σμβούλο τού Σουλτάνου και γι' αυτήν εστάλη με άποστολή στο Κουρδιστάν.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Είς τό επόμενον.

—...—

Τό άλλο βράδυ τού ήλθε όρεξι να κόμω μιά βέλτα στην πόλη με τήν πλοιοβαλίμια. Άγνοούσε όμως ότι άπαγορευόταν ή κυκλοφορία μετά τήν άποχώρησή και δέν άργησε να συλληφθεί από τούς γενιτσαρούς, που είχαν βγή περί-

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Έτησία	Δραχ. 200
Έξάμηνος	» 100
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Έτησία	Λίρα 2
Έξάμηνος	» 1

ΠΡΟΣΩΠΑ :

—'Ο κ. 'Ανάργυρος.
—'Ενας ξενόδοχος.
—'Ενας λιποδύτης.
—'Ενας σερίθροος.
—Περιπετειώους.
—'Η κόρη του.
—'Ενα μπακαλόπαιδο.

—'Η σκηνή στην Πλατεία τού Συναγίσματος.

—'Ο κ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ (Κοιτάζει τó ρολόγι του).Τήν έποθα κίωτική. Τρείς ή ώρα. Δέ άδάρω πούθενά να ψωνίσω κάτι για τό σπιτί. Κι ή κατοικιορα ή γυναίκα μου και τό παιδί μου θα περιμένουν. Μά ο' άφινει κι' αυτός με τή ήμια του; Πές τού-τό, πές κείνο, πήγνε ή ώρα τρείς. Κι' έχω μιά πείνα ! Δέν καθώμουνα τουλάχιστο να φάω, αφού με παρακαλούσε τόσο ώρα !...

—'Αλλ' αυτά παθαίνει κανείς, δια θέλει οι-κονόμεια. (Στάζειται λίγο και σκέπτεται). Αί, πού στου Γουλιέλμου. Καπ'όθ' μου δώ-ση ό Κατάρης, παλός φίλος. (Προχωρεί πρós τήν όδον 'Οθωνος και βλέπει έκπληκτος τό σίκλημα, όπου τό ζυθεστιάτο-ριο Γουλιέλμου κρεμιόμμενο). Μωρ'τ' εί-ναι τούτο ! 'Αθναίος είμαι γι' γέννημα-θρέμμα ! Γκρεμιόσανε τό ξενοδοκείο και δέν ήπρω χαμπάρι ! (Σκέπτεται). Και τώρα, τώρα, που περιμένει ή 'Ανλίστα και ό Μοναλάκης... Κι' ή ώρα περνά... 'Ας πάω να δω τί θα γίνει. (Προχωρεί και σε μιά πάροδο βλέπει ένα έστιάτοριο). 'Ας μπη'ώ μέσα. Κάτι θα βρεθεί.

—'Η σκηνή είς ένα έστιάτοριον α' κατηγορίας. Πελάτης κανείς. Μόνον ό έστιάτορ βρίσκεται στο κατάστημα και όρθιος πρós τήν έξοδο ένας νέος.

—'Ο κ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ (είσερχόμενος και προχωρών πρós τό βάθος). 'Εχει φα-νιό.

—'ΕΣΤΙΑΤΟΡ. Κάτι έχει, άν και είναι άργα. Βλέπετε, τώρα θα κλείσουμε κι' έχω-ουν φύγει και τά γκαρσόνια....

—'Ο κ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ (ίδιος). Δέν καθίζω να πάω ένα μεζέ ; 'Ετσι κι' έτσι, άργησα π' άργησα. 'Ας φάνε μισή ώρα άρ-γότερα... Μπρά ! (Στόν ξενόδοχο). Τί έχεις ;

—'ΕΣΤΙΑΤΟΡ. Τής ώρας. Παϊδάκια*... 'Ε-χω και μιά μεριά ψάρι.

—'Ο κ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ. Φέρε μου τό ψάρι και φτιάξε μου μιά μεριά παϊδάκια. (Κα-θέται και κάνει λογαριασμό). Είκοσι τό ψάρι, είκοσι τά παϊδάκια, σάραντα. 'Εχω δυό πεννιάρια κι' είκοσι δυό δραχμές. Θα μείνι και χαρτζιλίκι άρκετό. 'Ας κα-νίσω ένα τσιγάρο, ως ότου φέρι τό ψα-ρι... (Ψάχνεται, αλλά δέν βρίσκει τσιγά-ρο). Χμ ! 'Απομύνησα πώς πίασα τό πακέτο. (Πρós τόν ιστάμενον στην πόρ-τα). Βρέ καλόπαιδο !

—'Ο ΠΡΟΗΝ ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ. Τί θέλεις, κύ-ριος :

—'Ο κ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ. 'Ελα, παιδί μου. Μού παίρνεις ένα πακέτο τσιγάρα ;

—'Ο ΠΡΟΗΝ ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ. Δέν είμαι σε-ρίθροος, κύριος.

—'Ο κ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ. Με συγχωρείς. 'Αλ-λά δέν κανείς τόν κόπο ; 'Απ' έξω είναι τό κίόσκι.

—'Ο ΠΡΟΗΝ ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ. Δέν πές μό-νος σου, μπάρμπα ; Γιατί εδω δέν θα φές.

—'Ο κ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ. Γιατί :

—'Ο ΠΡΟΗΝ ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ. Γιατί τά φα-νιό τους τά λιδανίζουν δεκά ημέρες :

—'Ο κ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ. Τί μου λές !...

—'Ο ΠΡΟΗΝ ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ. Τί να σού πώ ; 'Εγώ που βλέπεις, ήμωνα σερίθροος έ-δώ μέσα. 'Η έσπρε, αυτός άκεί ό άρχι-λίκης από τό χωριό μου, μούταξε φαί και τριάντα δραχμές τήν ημέρα. Και τώρα... Τώρα μούδωσε άπώλου :

—'Ο κ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ. Γιατί :

—'Ο ΠΡΟΗΝ ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ. ... ρωτάς και γιατί ; Δέν έχει δουλειά. 'Αν κάρη και κανένα φαί, μείνει και βρωμίζει.

—'Ο κ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ. (Που είναι μανιώδης καπνιστής). Δέν πές, καυέμεν, τώρα να μού πάρες τσιγάρα :

—'Ο ΠΡΟΗΝ ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ. 'Ας πάω.

—'Ο κ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ. (Βγάζει τό ένα πεν-νιάρτι από τήν τσέπη και τό δίδει στο νέο, που φεύγει). Τέλος πάντων, θα κα-νίσουμε ένα τσιγάρο, ως ότου δούμε τί θα γίνει... (Κάθεται και περιμένει).

—'Ο κ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ. Γιατί :

—'Ο ΠΡΟΗΝ ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ. ... ρωτάς και γιατί ; Δέν έχει δουλειά. 'Αν κάρη και κανένα φαί, μείνει και βρωμίζει.

—'Ο κ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ. (Που είναι μανιώδης καπνιστής). Δέν πές, καυέμεν, τώρα να μού πάρες τσιγάρα :

—'Ο ΠΡΟΗΝ ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ. 'Ας πάω.

—'Ο κ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ. (Βγάζει τό ένα πεν-νιάρτι από τήν τσέπη και τό δίδει στο νέο, που φεύγει). Τέλος πάντων, θα κα-νίσουμε ένα τσιγάρο, ως ότου δούμε τί θα γίνει... (Κάθεται και περιμένει).

—'Ο κ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ. Γιατί :

—'Ο ΠΡΟΗΝ ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ. ... ρωτάς και γιατί ; Δέν έχει δουλειά. 'Αν κάρη και κανένα φαί, μείνει και βρωμίζει.

—'Ο κ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ. (Που είναι μανιώδης καπνιστής). Δέν πές, καυέμεν, τώρα να μού πάρες τσιγάρα :

—'Ο ΠΡΟΗΝ ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ. 'Ας πάω.

—'Ο κ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ. (Βγάζει τό ένα πεν-νιάρτι από τήν τσέπη και τό δίδει στο νέο, που φεύγει). Τέλος πάντων, θα κα-νίσουμε ένα τσιγάρο, ως ότου δούμε τί θα γίνει... (Κάθεται και περιμένει).

—'Ο κ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ. Γιατί :

—'Ο ΠΡΟΗΝ ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ. ... ρωτάς και γιατί ; Δέν έχει δουλειά. 'Αν κάρη και κανένα φαί, μείνει και βρωμίζει.

—'Ο κ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ. (Που είναι μανιώδης καπνιστής). Δέν πές, καυέμεν, τώρα να μού πάρες τσιγάρα :

—'Ο ΠΡΟΗΝ ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ. 'Ας πάω.

—'Ο κ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ. (Βγάζει τό ένα πεν-νιάρτι από τήν τσέπη και τό δίδει στο νέο, που φεύγει). Τέλος πάντων, θα κα-νίσουμε ένα τσιγάρο, ως ότου δούμε τί θα γίνει... (Κάθεται και περιμένει).

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΟΙ ΜΟΥΜΙΕΣ ΞΑΝΑΖΩΝΤΑΝΕΥΟΥΝ;

ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΟΙ ΑΙΓΥΠΤΙΟΛΟΓΟΙ

Πολλές περιέργες ιστορίες κυκλοφορούν σχετικά με τις μούμιες και τους παραδοξολογικούς τάφους. Δεν είναι δυνατόν όλες να απορριφθούν ως φαντασιοληψίες, ότι μερικές απ' αυτές προέρχονται από διεθνώς φημής Αιγυπτολόγους.

Η παράξενη περιπέτεια, π. χ., του δόκτορος Ουίγκλα, που ύπηρεσε γενικές επιθεωρήσεις των αρχαιοτήτων εις την Αιγύπτου, με μία γάτα από πορσελάνη εξαιρετικής αρχαιότητας, προσέφερε το θέμα διαλόγου του βιβλίου.

Η πορσελάνη είχε ανακαλυφθεί εκείνες τις ημέρες και ο αρχαιολόγος επίστευεν ότι περιείχε την μούμιον της γάτας. Ο Δρ Ουίγκλα την πήρε στο σπίτι του, για να την εξετάσει, αλλά δεν κατώρθωσε να βρή τη γραμμή συνδεσμών των δύο ημίσφων. Τη νύκτα, γιά ασφαλεία, ετοποθέτησε την από πορσελάνη γάτα μέσα στην κρεβάτοκάμαρά του.

Τὴν νύκτα τὴν κατέλαβε τρομερή ἀπνία και δὲν μπορούσε νὰ κλείσῃ μὴν. Ὑπέρφερε ἀπὸ τρομερὸ κεφαλόπονο. Ἡ γάτα φαίνονταν πὺς κοινοῦνται καὶ τὸν καίγατο σὰ μάτια. Ἀπὸ βασανίστικῃ ἐστὶ ἐπὶ ὥρας, ἀποκοιμήθηκε, ἀλλὰ, γιὰ νὰ ζυγνήσῃ ἀπὸ ἕνα τρομερὸ θόρυβο.

Πήδησε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ εἶδε γιὰ τὸ ἐπιτήδεῖται μίᾳ πελώριᾳ κριζὴ γάτα, ἡ ὁποία τὸν γρατσουνίωσε στὸ πρόσωπο καὶ σὰ χέρια καὶ κατόπιν ἐξήρα- νισθὲ ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο. Ἡ γά- κη τοῦ γάτα ἦταν στὸν κῆπο νισουρίζον- τας ἀπειλητικὰ ἐναντίον ἑνὸς παριού- κτου, πού ἐξήφανθιν μὲσα στοὺς θά- μνους. Γυρίζοντας πρὸς τὴν ἀπὸ πορσε- λάνη γάτα, τὴν εἶδε τελείως ἀνομιγνύ- ῃ. Ἀποκαλυφθεῖσα καὶ ὁρῶν μίᾳ μουμιοποι- ῃ γάτα τὸν κοίταξε κατὰματα.

Σχετικὰ μὲ τὴν ἱστορία τῆς μούμιᾳς μι- ᾶς Ιερειῆς τοῦ Ἀμεν-Ἐφ, πού εὐρίσκει- ται τῶρα εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον, εἶναι δύσκολον νὰ γράψῃ κανεὶς χωρὶς ἀνακριβείας. Τόσοι ἀνθρώποι κατεστρά- φησαν, ἀμέσως ἢ ὀλίγον ὀφρὺ πᾶσαν εἰς ἐσθρὴν μὲ αὐτὴν τὴ μούμια, ὥστε ἐπι- τεύειν ὅτι κάποια μυστηριώδης οὐκείος ὕ- πηρχε.

Εἶναι κατόπιν ἡ σειρά τῶν θανάτων, πού ἀνυπόκεινται μὲ τὸ ἀνοίγμα τοῦ τάφου τοῦ Γιούτ-αν-Ἄμιν. Ἐάν τὸ ἀνοίγμα τοῦ τά- φου δὲν ἐγέναι ἱερουαλῶν, ἡ παράθεσις του δὲν ἐγέναι ἐν ὁρίῳ καὶ τὸν προσηύχοντα μὲσα στὸν τάφο πού μακαρίτην λόρδον Κάρναρον ἀσφαλῶς εἶ- ναι.

Τὸ τραπέζι ἦταν φορτισμένο με φαγι- τὰ καὶ κρασί, οἱ προσκεκλημένοι φιλο- γραφήθηκαν καὶ ὁ λόρδος Κάρναρον εἶ- πεν ἀκόμη οὐδέποτε νὰ δῶσ ἡμῖν ἡ συνα- γία μέσα στὸν κεντρικὸ θάλαμο. Ὁ Δρ Ουίγκλα εἶχεν ἐπιρροασθὶ τόσο πολὺ, ὥ- στε παρέρχοντο.

— Ἀν μ' αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἔκαμε τῆς ἀνασκαφῆς, δὲν θὰ ζήσῃ περισσότερο ἀ- πὸ ἑξ ἡμερῶδες.

Επιμειψήσαν πολλοὶ κακοὶ αἰῶναί κα- τὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἀνοίγματος τοῦ τά- φου. Ἐνῷ ἡ συντροφικὰ κατέβαινε ἀπὸ τὴν εἰσοδὸν, ἐνῷ δὲν ὑπῆρχε οὐτε ἡ πα- ραιμική πνοὴ ἀνέμου, ἕνα ἰσχυρὸ ρεύ- μα ἐξώρμησε ἀπὸ μίᾳ μικροσκοπικῇ σκά- λα καὶ χύθηκε στὴν ἐσθρὴν ἀπὸ τὸ στό- μιον τοῦ τάφου. Ἐσθρῖξε λίγο καὶ ἐ- ρυσε.

Σχεδὸν ἀμέσως κατόπιν ἕνα γεράκι (τὸ ἐμβλημα τῆς βασιλείας εἰς τὴν αἰγυ- πτιακὴν ἀρχαιοτάτη) πέταξε ἀπὸ τὴν ἀ- νατολή, ἔκαμε στρίψες πᾶν ἀπὸ τὸν τά- φον καὶ ἐφυγε.

Τέλος, τὴν ἡμέρα, πού ὁ Χόουαρντ Κάρτερ μῆλκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸν τά- φον, τὸ μικρὸ κανορίν του πιάστηκε καὶ φωνήθηκε ἀπὸ ἕνα φεῖδι—τὸ ἐμβλημα τοῦ Γιούτ-αν-Ἄμιν καὶ τῶν ὀραῶν.

Σὲ μίᾳ τελευταία τὴν διαλέξῃ ἐνώπιον τοῦ διεθνούς Ἰνστιτούτου Ψυχικῶν Ἑρευνῶν, ἡ κ. Εὐὰ Μπρακένμπερ, γραμ- ματέυς τῆς Ρεβέκκας Οὐάσε, μίλησε γιὰ ἕνα παράξενο γεγονός ἀλλοῦ εἴδους.

Ἡ κ. Μπρακένμπερ εἶναι μανιώδης ἐ- ρευνήτης τῶν ψυχικῶν φαινομένων. Ὑ- πῆρξεν ἐπὶ ἐπὶ υποδιευθύντρια τῆς Ἑ- ταίρειας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν καὶ τῶρα εἶ- ναι ἐπίτιμος γραμματέυς τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ διεθνούς Ἰνστιτούτου. Ἡ ἱστορία, πού ἀρνήγη, μοιχεύει μὲ μυθιστορημα καί, γι' αὐτὸ, ἡ ἰδία ἐδίστασε πολὺ νὰ τὴν ἀνακινῇ.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἔλαβε ἕνα πολὺ πα- ράξενο ὄψον. Ἦταν τὸ μουμιοποιημένο κεφάλι μίᾳς ὀρειοτάτης Αἰγυπτίας. Τίπο- τε δὲν ἦταν γνωστὸν σχετικὰ μὲ τὴν ἱ- στορία πού δὲν εἶχε κανένα λόγον νὰ τὴν συνδέσῃ μὲ καμμίᾳ δωροστέτι σκέ- ψῃ. Ἐάν εἶχε καὶ τὴν παραιμικήν πιστι- στικὴν παράξενας ἱστορίας, πού κυκλοφο- ροῦν γιὰ τῆς μούμιᾳς, πιθανῶς νὰ μὲ δέ- κοταν τὸ ὄψον.

Τὴν πρώτη νύκτα τῆς ἀφιέως τῆς ἡ

μουμιοποιημένη κεφαλὴ ἔμεινε πακετα- ρισμένη ὡς ἔλαβε. Τίποτε δὲν συνέβη, ἐκτός τοῦ ὅτι οὐτε αὐτὴ οὐτε ὁ σὺζυγὸς τῆς (ἕνας μηχανικός καὶ ἐφευρέτης) δὲν κοιμήθηκαν.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ μούμια ξεπακετορί- σθη.

Τὸ κάτω πάτωμα ἦταν ἄδειο. Μόνον αὐ- τοὶ κατοικοῦσαν στὸ σπίτι. Καθὼς κανένα ἄλλο φαινόμενο δὲν ἀ- κολούθησε τὸν κρότο, πρέμψαν καὶ κοι- μήθηκαν. Ἄλλα καὶ οἱ δύο ὑπέφεραν ἀπὸ ἐφίλατος. Ἡ κ. Μπρακένμπερ ἀνείρευ-

ἔθηκε καὶ τοποθετήθηκε πᾶν ὁ ἕνα γραφεῖο, πλὴν ὁ ἕνα κομὸ ἀπὸ πορσε- λάνη ἀναλύμα Κινέζας θεᾶς. Τὸ γραφεῖο ἀκριβοῦσε στὸν τοίχον, πού συγκοινύ- ναυσε μὲ τὴν κρεβάτοκάμαρά τους. Τὴν νύκτα ἐκείνῃ ἐπίσης, γιὰ ἀγνωστο λόγον, δὲν κοιμήθηκε κανένας ἀπ' αὐτοὺς. Ση- κώθηκαν, κἀντιζαν καὶ κοιδοῦντο.

Σαφνικὰ ἀκούσθηκε ἕνας ζερός κρό- τος ἀπὸ τὸ πλαινὸ δωμάτιο. Ἦταν σὰν τὸν κρότον σκανδάλης περιστοφῆς.

Ἡ κ. Μπρακένμπερ καὶ ὁ σὺζυγὸς τῆς κατελήθησαν ἀπὸ ἕνα τρομερὸν ἀδύ- κητοῦ φόβου. Δὲν μπορούσαν νὰ συλ- κενώσουν ὅρατο θάρος, ὥστε νὰ πᾶνε στὸ ἄλλο δωμάτιο καὶ νὰ ἐξακριβώ- σουν τὸ λόγο τοῦ περιέργου αὐτοῦ κρό- του. Οὐτε καν ἐκέκθησαν τὴ μούμια.

ἱστορίας μυθιστοριῶν δυνάμειν, τοὺς ἔλθαν στὸ μυαλό. Ὁ κρότος, πού τοὺς τρομάξε, φαίνονταν σὰν ἀποδείξει ὅτι κά- ποια μυστηριώδης δύναμις ὑπῆρχε ἀπὸ πλαινὸν δωμάτιο. Δὲν ὑπῆρχε καμμίᾳ ἀ- μβολία, ὅτι ὁ κρότος ἐρχόταν ἀπὸ κεῖ.

Ἡ χαριτωμένη Βεντέτα τοῦ κινηματογράφου λυντῆς Σιντ.

ΕΒΡΑΪ'ΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΚΙ' ΑΥΤΟ ΕΝΑΙ ΟΡΑΙΟ

Ἐνας καθολικός παπάς καὶ ἕνας ραβ- βίνος ταξιδεύουν μαζί στὸ ἴδιο διαμέ- ρισμα τοῦ τραίνου καὶ συζητοῦν φιλικά.

Στὸ ταξίδι ὁ παπάς ἐπείνασε, βγά- ζει ἀπὸ τὴν τσάντα του ἕνα χοιρομέρι καὶ ψωμί καὶ ἀρχισε νὰ τρῇ.

— Βέλετε μίᾳ φέτα ; λέγει πονηρὰ στὸ ραββίνον.

— Ἀδελφον, ἀπαντᾷ αὐτὸς..... Ἡ θρησκεία μου μοῦ τὸ ἀπαγορεύει.

— Κρίμα, γιατί εἶναι ὠραίο.

— Ὅταν ἐφθασε στὸ σταθμὸ, πού ἐπρό- κειτο νὰ κατεβῇ ὁ παπάς, ἀπεχαιρέτησε τὸν συνταξιδιῶτῃ του, ὁ ὁποῖος, σφίγ- γοντάς του τὸ χεῖρ, τοῦ λέγει :

— Ὁρεθουάρ, ἄγιε πάτερ. Χάρηκα πο- λὺ ἀπὸ τὴ συζήτησί μας καὶ τὸ σέβῃ μου στὴν κυρία σὺζυγόν σας...

— Δὲν ἔχω σὺζυγον, ἀπαντᾷ μὲ ὑπε- ρηφάνεια ὁ καθολικός κληρικός, ἡ θρη- σκεία μου μοῦ τὸ ἀπαγορεύει !

— Κρίμα, ἀπαντᾷ μὲ τὴ σειρά τοῦ ὁ ραββίνος, γιατί κι' αὐτὸ εἶναι ὠραίο !

Ο ΝΟΜΟΣ ΚΑΙ Η ΧΗΜΕΙΑ

Ὁ Λεθὺ ὠδηγήθη εἰς τὸ δικαστήριον, διότι ἐπώλησε ἀποσυντεθειμένο κρέας.

— Ἀνγνωρίζετε ὅτι εἶσατε ἔνοχος, Λεθὺ ; τοῦ λέγει ὁ δικαστής.

— Ὀχι, κύριε δικαστά. Μοῦ ἐπιτρέπε- τε νὰ σὰς κάμω μίαν ἐρώτησι ;

— Ἐλεύθερα.

— Κύριε δικαστά, ξέρετε χημεία ;

— Ὀχι.

— Καί σεις, κύριε ἐμπειρογνώμων τὸν Ποινικὸ Κώδικα ;

— Ὀχι, γιατί ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἀπλὸς χωρικός.

— Τότε, κύριε δικαστά, τοιμὺ νὰ σὰς κάμω τὴν ἐξῆς παρατήρησι : Σεις, κύ- ριε δικαστά, καί σεις, κύριε ἐμπειρο- γνώμων, εἶσατε δυὸ ἀνθρώποι σπουδάζον- τες. Ἀλλὰ σεις, κύριε δικαστά, ξέρετε τὸν Κώδικα καὶ δὲν ξέρετε χημεία καί σεις, κύριε ἐμπειρογνώμων, ξέρετε χη- μεία, ἀλλὰ δὲν ἔχετε ἰδέα ἀπὸ τὸν Κώ- δικα. Γι' ἐγὼ πού εἶμαι ἕνας φτωχὸς γέ- ρος Ἑβραῖος θέλετε νὰ τὰ ξέρω καὶ τὰ δυὸ ;

Η ΡΕΒΕΚΑ ΚΑΙ Η ΡΑΧΛΑ

Σὲ μίᾳ φιλάνθρωπικῇ ἀγορᾷ. Ἐνας δύσμορος ἐπισκόπος ζήτησε ἕνα πα- τῆρι μύηρα ἀπὸ ἕνα μπουφέ πού τὸ κρατοῦσε μίᾳ χαριτωμένη νῆα.

Ἡ ἐπισκόπος σκεπτικόντας τὸ κεφά- λι παρέρχεται ὅτι ἡ χαριτωμένη σερί- τισα εἶχε καταρληθὴ οὐμικτὰ χαρακτη- ριστικά. Πῆρε τὸ ποτήρι καὶ τῆς εἶπε :

— Μερσί... ὠραία Ραχλά.

Ἡ νῆα ὅμως πειραγμένη, τοῦ ἀπῆλ- πωσε χαμογελάντας :

— Κάνετε λάθος, κύριε, ἡ Ρεβέκκα ἦ- ταν ἐκείνῃ πού ποτίζε τῆς καμψῆς.

Η ΠΡΟΙΚΑ

Ἐνας νεαρός Ἑβραῖος φεύγει γιὰ νὰ ἀρραβωνισθῇ μίᾳ νῆα πού τὸν ἔχουν ἐξυμνήσει. Ὁ πατέρας του, πρὶν τῆς ἀ- ναχωρήσεως, τοῦ δίνει τῆς τελευταίας ὁ- θνήγας.

— Ἀν ὁ πατέρας τῆς νυμφῆς σου εἶ- ναι τίμιος ἄνθρωπος, θὰ ἐπῆλπε μίαν ἐκατὸ χιλιάδες φράγκα προίκα. Ἄν ἔ- χῃ πτωχεύσει, θὰ ζητήσῃς διακόσιες χι- λιάδες. Ἄν ἔχῃ καμὶ δολιαν χρεωκο- πίαν τετρακόσιες χιλιάδες. Καὶ ἂν εἶναι σπὴν ψυλακή, διάβολε ! θὰ ζητήσῃς πεν- τακόσιες χιλιάδες προίκα.

Ὁ γυῖος φεύγει καὶ μετὰ δύο ἡμέρες στέλνει στὸν πατέρα του τὸ ἐξῆς πλε- γράφημα :

«Πατὴρ ἀπηγωνίσθη, τί προίκαν ζη- τῶν ;»

ΤΟ ΠΑΡΚΟ

Τὸ χαρούμενον πάρκο εἶχε πάρει μέσ' τ' ἀξένοιστο ἐκεῖνον πρῶλ μίᾳ ὠμορφίᾳ γιορτινῇ καὶ μίᾳ χάρι, πού ξανά δὲ μπορεῖ νὰ τὴ βρῇ.

Πέρα ὡς πέρα τῶν φύλλων γλυ- (στρούσαν οἱ οἰκίς, μέσ' στὸ φῶς τ' ἀπαλό, κι' ἐπερτοῦν ἑμείς κι' ἐφίλου- (σαν σιγανὰ τὸ γυμνὸ σου λαϊμό.

Τὶ γιορτὴ ποῦταν κεινὴ ! Σαλεύσαν τὰ κλωνάρια κι' οἱ σπίνι φλά- (σσα λέγομε οἱ σπίνι τὰ κλέδαν καὶ τὰ κάνουν τραγοῦδια τρελλά.

Ὁ γυῖος φεύγει καὶ μετὰ δύο ἡμέρες στέλνει στὸν πατέρα του τὸ ἐξῆς πλε- γράφημα :

«Πατὴρ ἀπηγωνίσθη, τί προίκαν ζη- τῶν ;»

ΤΟ ΠΑΡΚΟ

Τὸ χαρούμενον πάρκο εἶχε πάρει μέσ' τ' ἀξένοιστο ἐκεῖνον πρῶλ μίᾳ ὠμορφίᾳ γιορτινῇ καὶ μίᾳ χάρι, πού ξανά δὲ μπορεῖ νὰ τὴ βρῇ.

Πέρα ὡς πέρα τῶν φύλλων γλυ- (στρούσαν οἱ οἰκίς, μέσ' στὸ φῶς τ' ἀπαλό, κι' ἐπερτοῦν ἑμείς κι' ἐφίλου- (σαν σιγανὰ τὸ γυμνὸ σου λαϊμό.

Τὶ γιορτὴ ποῦταν κεινὴ ! Σαλεύσαν τὰ κλωνάρια κι' οἱ σπίνι φλά- (σσα λέγομε οἱ σπίνι τὰ κλέδαν καὶ τὰ κάνουν τραγοῦδια τρελλά.

Ὁ γυῖος φεύγει καὶ μετὰ δύο ἡμέρες στέλνει στὸν πατέρα του τὸ ἐξῆς πλε- γράφημα :

«Πατὴρ ἀπηγωνίσθη, τί προίκαν ζη- τῶν ;»

ΤΟ ΠΑΡΚΟ

Τὸ χαρούμενον πάρκο εἶχε πάρει μέσ' τ' ἀξένοιστο ἐκεῖνον πρῶλ μίᾳ ὠμορφίᾳ γιορτινῇ καὶ μίᾳ χάρι, πού ξανά δὲ μπορεῖ νὰ τὴ βρῇ.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΙΘΑ ΚΑΝΑΤΕ ΣΕΙΣ ; ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΡΟΥ ΣΕ'Υ'ΕΡΣ

Οὔτε ξέρω ποῖος ἀρχισε τὴν βλακώ- δη συζήτη. Νομίζω πως ἦταν ὁ Τιμπα- νῶ. Ἡ ἱστορία τοῦ Κινέζου. Τὴν ζεύρετε Ἄν ἦταν νὰ παρέτε ἕνα ἐκατομμύριον ἄρες, χωρὶς καμμίᾳ συνέπειᾳ γιὰ σὰς, θὰ πῆζατε ἕνα κομμάτι, γιὰ νὰ διοικεῖ- σθῇ τὸ ρεῦμα καὶ θανατωθῇ μὲ ηλεκτρι- σμὸ ἕνας μόνον ἀγνωστός Κινέζος, πού βρισκόταν σὲ ἀπόστασι δέκα χιλιάδων μί- λων ; Ὅλοι εἶχαν τὴ γνώμην τους καὶ μόνον ἕνας μὲ ὥκρὸ τὸ πρόσωπο, ξέ- νος, πού δὲν ἦταν τῆς συντροφίᾳς μας, δὲν φαίνονταν νάχη καμμίᾳ. Ἦταν με- τριόφρονα κρυμμένοις πῶς ἀπὸ ἕνα βι- θλίον καὶ τὸν ληπτοῦσαν, ὅπως τὸν εἶχαν περιόρισε σὲ μίᾳ γυνίᾳ ὁ Τιμπανου καὶ ὁ φίλος του, πού εἶναι οἱ παγκόσμιον πρω- τοθῆται τῆς φλυαρίας.

Ἡ συζήτησις ἀπὸ τὸν Κινέζο ἐφθασε σὲ ἀνοσιπότερα ὅκαμιν πράγματα, ὅπως, ἂν ἦταν νὰ ἐσώζατε ἕναν ἄριστον πεζο- κόπον ἢ τὸν Σιναιτικὸν κώδικα, πού θ' ἀ- πεκλινε ἡ ἐκλογή σας ;

— Δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ Τιμπανω, νὰ ἐ- ἴπνεκε φρονίμος ἄνθρωπος, πού θὰ ἐδ- ἰστασε μίᾳ στιγμῇ, δὲν θυμῶσαι πῶς κα- ποτε συνέβη κατὰ παρόμοιον, πού προέ- λεσε τρομερὸ θόρυβον ; Θὰ θυμῶσαι, δὲν μορεῖ, τὴν ἱστορία τοῦ χειρογράφου Ντὰ- δεναντ-Σμιθ.

— Ντρεδεναντ-Σμιθ ; εἶπεν ὁ ἄλλος, ὁ Πάντρε. Ὁ, ναί, ἦταν ὁ ἀνθρώπος, πού πᾶσαν σπὴ Μπουκκα-Μπουκκα, ζητῶντας νὰ ἐξακριβώσῃ πού ὀρεῖται τὴ ἀσθένεια τοῦ ὕπνου.

— Θὰ θυμῶσαι ἀκόμη ὅτι τὰ χειρόγραφα του, πού ἀνέφεραν τὸ ἀξιοσημείωτον συμ- περάσμα τῶν μελετῶν του, ἐστάλησαν σπὴ χηρὰ του. Ἡ κ. Ντρεδεναντ-Σμιθ πα- ρεκάλεσε ἕνα νέον λαμπρὸν ἱστῶν νὰ τὸ ἐτοιμάσῃ γιὰ δημοσίευσι. Τὸ ἴδιον ὁ- μως βράδυ ἐπίσπε φωνὴ στὸ σπίτι τῆς.

— Τὸ θυμῶσαι, εἶπα ἐγὼ. Ἡ φωνὴ προ- ἔλθε ἀπὸ μίᾳ λάμπα, δὲν εἶναι ἐτσι ; πού ἐρρίχεν ὁ μεθυσμένος ὑπηρετής.

— Ναί, ἀπῆλπεν ὁ Τιμπανω. Ὁ νεαρός γιαντρός εἶχε νὰ διαλέξῃ μεταξὺ τῆς αὐ- τήριος τῶν χαρτιῶν καὶ τῆς διασώσεως τοῦ μεθυσμένου ὑπηρετοῦ. Ἐρρίξε πρῶ- τὰ ἐγὼ τὰ χαρτιά καί, ὅταν ἐπῆλπε γιὰ τὸν ὑπηρετῇ, ἐπέσεν ἡ στήνῃ καὶ δὲν μπορούσε νὰ πᾶν κοντὰ του.

— Ὁ νεαρός, εἶπεν ὁ Πάντρε.

Ὁ νεαρός ἔκαμε πῶς γυρίζει ἕνα φύλ- λο πού βῆλιν του, τὰ μεταχειρολικά του ὅμως μῆλτρα μῆλτρα ἦσαν κορμωμένα σπὸν Τιμπανω.

— Ὅλα αὐτὰ ἀπεκαλύφθησαν σπὴν ἀνά- κριση, ἐπρόθεσμον ὁ Τιμπανω. Ὁ ἱατρός ἐξήγησε τί, κατὰ τὴν γνώμην του, τὰ χειρόγραφα εἶχαν τεραστία σημασία γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἐνῷ γιὰ τὸν ὑπηρετῇ δὲν ἔμελλε τίποτε. Ὁ εἰσαγγελεὺς τὸν ἐπέμεινε αὐτοπρόστατον καί, ἂν οἱ ἐνορ- κὶ καὶ ἐγαν ὅτι ὁ ὑπηρετῇ πᾶσαν ἀπὸ ἀσθένειαν, πρὸς τὸ ἐπιπορῇ τῇ ἀστυνομίᾳ καὶ τὸ πρὸςδικαστικὸν σῶμα γιὰ τὸν κιν- ὀνιο, πού διέτρεπε, ὁ γιαντρός θὰ τὴν εἶχε πολὺ δακνῇ. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀδύ- κωί του ὁ γιαντρός εἶχε συντριβῇ. Κανεὶς δὲν ἐσώναξε ἕνα ἐπιστήμιον, πού εἶχε τόσο περιέργους ἰδέας γιὰ τὴν ἀνθρωπ- ον γνῶν. Δὲν ζεύρε, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἀλλοτρεῶς ὄνομα καὶ ἐφυγε ἐξῶ. Τὰ χειρόγραφα, πού ἔσους, ἀποτελοῦν τὴν βῆλιν τῶν γνώσεων μας γιὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ ὕπνου καὶ ἔχουν ὡσεὶ ἐμμέσως ἀνα- ριθίμους φυχῆς. Τώρα, Πάντρε, ὁ για- τρός ἦταν ἕνας μόνος ἢ ἕνας φονεύς.

— Ὁ θεὸς ζεύρει, ἀπῆλπεν ὁ Πάν- τρε. Νομίζω μόνον πῶς ἐπῆλπε νὰ προ- σπῆσθῃ μῆλτρας κι' ἐσώξῃ τὸν ὑπηρετῇ.

— Ἦταν ἕνας γέρος μεθυσμένος, ὅχι καὶ τόσο μεγάλῃ ἀπληθείᾳ, εἶπεν ἕνας ἄλλος τῆς συντροφίᾳς μας. Μόνον πού ὅτι κι' ἂν τῆς, δὲν εἶναι καὶ τόσο ὁμορφὸν ὡς ἀπῆλπεν ὁ γιαντρός νὰ κατῇ.

— Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀσθένεια τοῦ ὕπνου δὲν εἶναι τόσο ὁμορφῇ, παρέρχοντο ὁ ἀγνω- στός.

— Καί ποῖα εἶναι ἡ γνώμην σας, κύριε ; ῥώπησε ὁ Πάντρε.

— Ὁ νεαρός γιαντρός ἦταν τρελλός, ἀ- πῆλπεν ἑμμαντικὸ ὁ ἀγνωστός. Ἐπῆ- ρε νὰ ζεύρῃ πῶς ὁ κόσμος κυβερνᾶται ἀπὸ ἀσθένειαν.

Ὁ Πάντρε ἐγύρισε κι' ἐκοίταξε τὸν ἀ- γνωστό.

— Τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἦταν φαινομενικὰ ὀπλο. Τὰ χαρτιά ἦσαν ἀναμφισβήτητον ἀ- ἔλας καὶ μεθυσμένος ὑπηρετῇ ἄνθρω- πος χωρὶς καμμίᾳ ἀξία. Τώρα μπορὺ νὰ σὰς πᾶ κι' ἐγὼ ἕνα πρόβλημα, πού ἦταν, ἀλθῆναι, πρόβλημα. Τὸ πρᾶγμα συνέβη ὁ ἕμειν τὸν ἴδιον πρὶν πολλὰ χρόνια.

— Ἐμπρός, Πάντρε, ἀνεμῶνθη ὁ Τιμ- πανω, πῶς μας τὴν ἱστορία.

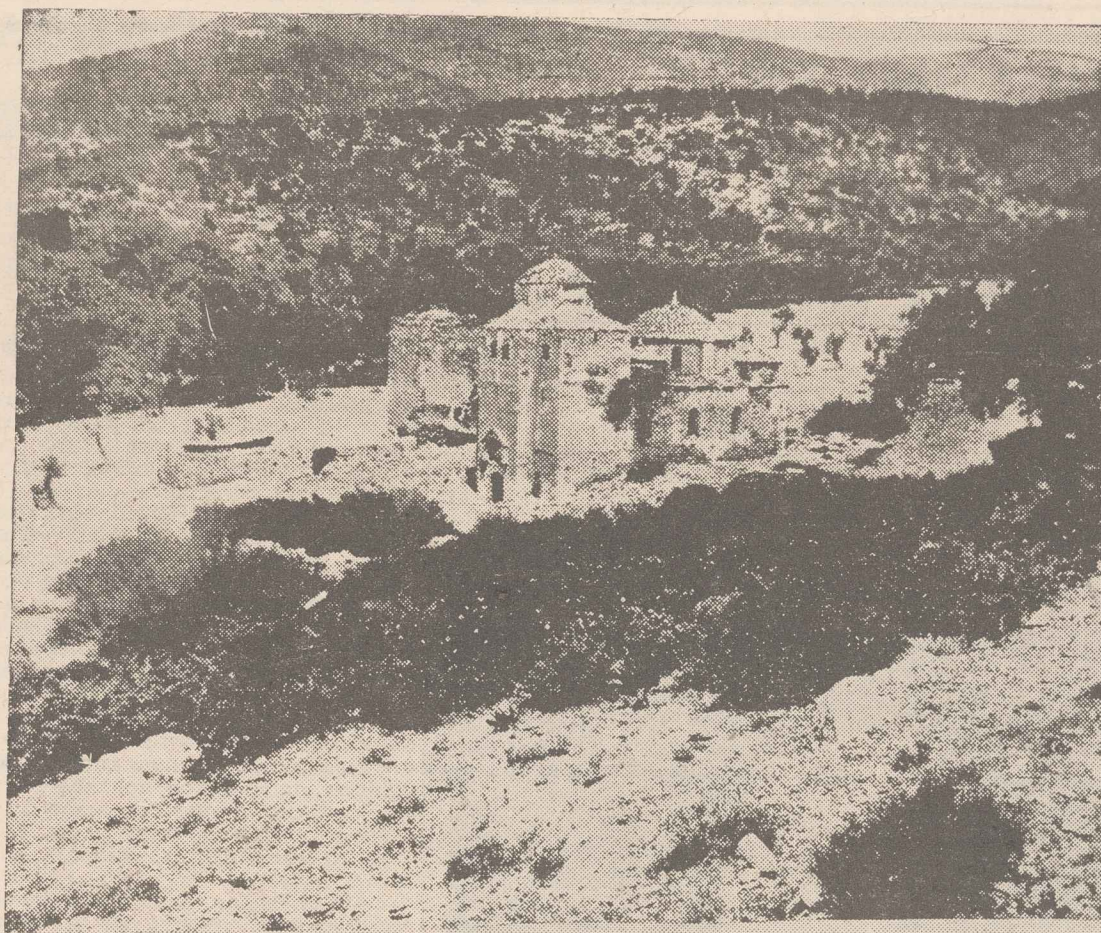
— Ὁ ἀγνωστός εἶπε καὶ αὐτὸς ἐνενεκά :

— Θὰ πῆλα κι' ἐγὼ ὡς ἄκουα τὴν ἱστο- ρίαν σας.

Ὁ Πάντρε ἐκτύπησε τὸ κουδούνι, πα- ρήγγειλε ἕνα διπλὸ οὔτοκ καὶ ἀρχισε νὰ λέγῃ :

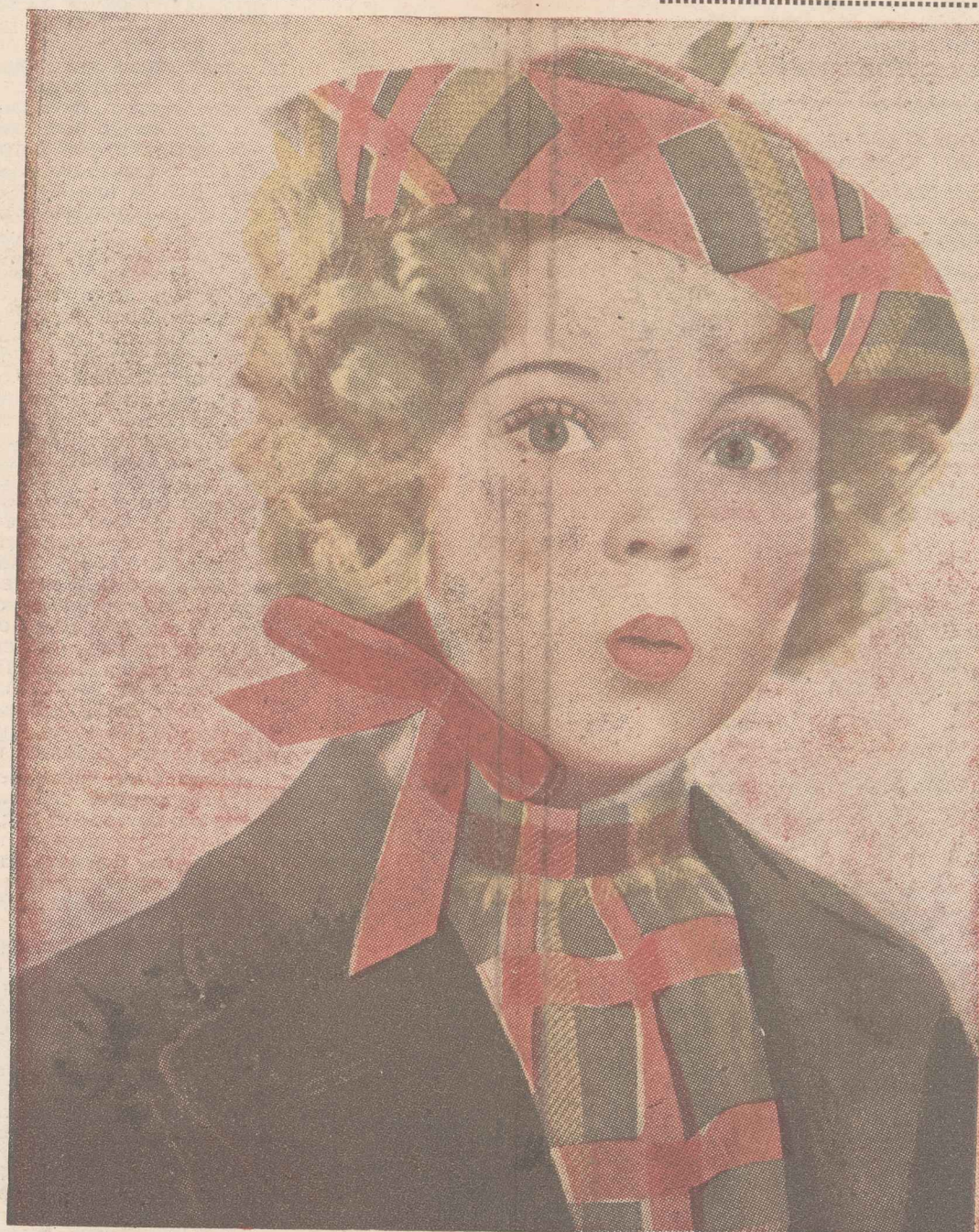
— Μοῦ συνέβη, ὅταν ἦμουν ἀρκετὰ νεώ- τερος, γραμματέυς ὁ ἕνας διηγητῶν. Εἶχαμε ἀναλάβει τὴν ὑπεράσπισιν ἑνὸς πε- ριοδικοῦ ἐμπορικοῦ ἀντιπροσώπου, πού ἐκαπνιόρετο ὅτι ἐσκότωσε ἕνα κο- ραῖον. Ἡ ὑπεράσπισις τοῦ πελάτου μας ἐ- βάσιθη σὲ ἄλλοι, πού δυστυχῶς ὅμως

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΒΟΥΝΑ

Ἑλληνικά εἶνε δύσκολο, καθ' ἐξομότη-
δα, νὰ σὰς διῶρ ὁ «Ἑσπερος» ἓνα φω-
τογραφικὸ ρεπορτάζ, ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ
ζωή. Χρειαζέται εἰδικὴ ὑπηρεσία φωτο-
ρεπορτάζ καὶ φωτομοντάζ, ποὺ ἀπαιτεῖ
καὶ ὑλικὰς θυσίας, ἀλλὰ καὶ ἐπίμονοι ἀ-
ναζητῆται τῶν θυμάτων ποὺ θὰ σὰς ἐμ-
φανίσῃ. Ὡς βλέπετε καὶ διὕτην τὴν ἐξομ-
μάδα, δημοσιεύομεν, μίαν σειρὰν ὡραί-
ων φωτογραφιῶν, ἀπὸ τὴν πλουσίαν εἰς
καλλονὰς Ἑλληνικὴν φύσιν, τὴν γεμά-
την ἀπὸ ἐναλλασσόμενα τοπία, ποὺ ἀ-
μιλλῶνται εἰς ὠραιότητα καὶ γραφικὸ-
τητα.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΘΥΜΑ

Μία φωτογραφία τῆς Σιρλεὺ Τέμπλ, ποὺ ἕως τὴν στιγμὴν αὐτὴν καμμὶ μικροῦ-
λα βεντέτα δὲν τῆς πῆρε τὰ πρωτεία.

Ἑπεξηγήσεις τῶν εἰκόνων. Ἀριστερά: 1ον Ἡ
Γραφικὴ εἰκὼν τῆς Νταού - Πεντέλης.
2ον) Καταρράκτης στὴν Ἑδεσσα (Βο-
δενά) τῆς Δ. Μακεδονίας. 3ον) Μία ὡ-
ραία φωτογραφία τοῦ Μ. Σπηλαίου, πρὸ
τῆς καταστροφῆς τοῦ. 4ον) Τὸ Πανα-
καϊκὸν χιονισμένο, μὲ δύο ὄρεϊδάς
στοὺς πρόποδας τοῦ. Δεξιά: 2α σειρά:
Ἐνας ὄρεϊδάς ποὺ ἐτοιμάζει τὸ λιτὸν
γεῦμα τοῦ καὶ κάτω: Ἐνα ρεῦμα κον-
τὰ στὴ Λειβαδιά. Ἀριστερὰ ἡ 2α σειρά:
Τὸ κοσμημα τῆς Ἀπτικῆς: ἡ Πάρνης
καὶ κάτω: Ὁ ἀθάνατος Παρνασσὸς μὲ
τὰ πανύψηλα ἑλατὰ τοῦ.

Ἕλληνες ποίηται

ΑΓΑΠΗ

Ἄς μὴ γυρίζῃ ὁ λογισμὸς στὰ χρόνια ἐ-
κείνα πῶς,
κάλιο μὴ τέτοια θυμῶσι γιὰ πάντα νὰ
(καθὲρ)
ποῖός ξέρει, τώρα θάτανε γραφτὸ νὰ σ'
(ἀναπῆσω,
καὶ τόσο ποὺ καμμὶὰ ποτὲ δὲν ἔχει ἀγα-
(πῆθ).

Κι' ἂν ἔφυγεν ἡ νιότη σου, ποὺ θλίβε-
(ται γιὰ δαύτην,
ὡς γιὰ πουλὶ ποὺ πέταξε μ' ἄλλα μαζὺ
(πουλά,
περοότερο ἀπὸ μὴ ἀνοιγῇ τὸν ἔρωτά
(μου ἀνάφτει
τοῦ χινοπύρου τ' ἄγγιγμα στὰ ὠραία σου
(μαλλιά.

Κι' ἀκόμα φτάνω ν' ἀγαπῶ σ' ἐσὲ μίαν
(ἄλλη εἰκόνα,
—τ' ὀρκίζομαι στὰ μάτια σου ποὺ τόσο
(λαχταρῶ—
τὸν ἥμερο κι' ἀνέφελο καὶ τὸ γλυκὸ
(χειμῶνα,
ποὺ σὸ χλωμό σου πρόσωπο μὴ μέρα
(θὰ θωρῶ.
Καὶ μάθε το' τίς μελικρὲς λαμπράδες

(τοῦ Δεκεμβρίου
καὶ τίς φεγγαροσκέπαστες τοῦ Γενναρι-
(οῦ ὡμορφίες,
μῆτε σὺς τρέλλες τ' Ἀπριλοῦ κανέναν
(θὰ τίς εὐρη,
μῆτε καὶ σὺς μονότονες τοῦ Μᾶϊ καλο-
(καιρίας....

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Ἕλληνίδες ποιήτριαι

ΟΛΑ ΣΤΡΑΒΑ

Ὅλα στράβα κι' ἀνάποδα ἐδῶ κάτω,
βογγάει ὁ πόνος, δέρνεν' ἡ ὄργη,
καὶ τὸ ποτῆρι πίνουμε ὡς τὸν πότο,
ὅποιοι τοὺς εἶναι ἀδύνατη ἡ φυγή.

Ἀδύνατη ἡ φυγή εἶναι καὶ γιὰ μένα,
μὰ πᾶ δὲν κλαίω καὶ μῆτε πολέμῳ,
προσμένω μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα
τὸν ἀνεπάντεχό μου λυτρωμό.

....Πικρόστατη ψυχὴ, ποὺ τῶρες τάμμα
τῇ Μοίρᾳ μου τὴ στρίγγλα νὰ βοηθῶ,
ποὺ ἴσους θεὸς καὶ δαίμονάς μου ἀντάμα
ποὺ ἔφυγες κι' ὅμως πάντα μ' ἀκολουθᾷς.

Φαρμακερὴ μου ὀκιά ποὺ με τυλίγεις
στὶς δίπλες σου, ὀλέθριο ἐρπετό,
ποὺ μῆτε μ' ἀπολᾷς, μῆτε με πνίγεις,
τὸ σπλάχνος σου ἔχω πάψει νὰ ἐπαίτῳ.

Ἐνα κρυφὸ, μουγγό, τεράστιο πείσμα
τὴν ὑπαρξή μου ἀκόμα συγκρατεῖ,
δέχομαι τῆς ζωῆς τὸ αἰώνιο σέισμα
κατάστασι σὰν νάναι ὑποφερτὴ....

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ

ΚΑΤΑ ΝΕΩΤΑΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ ΤΟΥ „ΕΣΠΕΡΟΥ“

ΜΑΘΗΜΑ ΣΤΟΝ

il (elle) n'avait pas	il (él) v'άβε πά	δέν είχον
nous n'avions pas	νού ν'άβιον πά	δέν είχομεν
vous n'aviez pas	βοού ν'άβιέ πά	δέν είχετε
ils (elles) n'avaient pas	il (él) v'άβε πά	δέν είχον

*Ασθητικός τύπος του ρήματος être είμαι (δέν είμαι)

Présent ενεστώς	Προφορά	Έλληνικά
je ne suis pas	ζέ ν'έ σουί πά	δέν είμαι
tu n'es pas	του ν'έ πά	δέν είσαι
il (elle) n'est pas	il (él) v'έ πά	δέν είναι
nous ne sommes pas	νού ν'έ σόμ πά	δέν είμεθα
vous n'êtes pas	βοού ν'έτ πά	δέν είσθε
ils (elles) ne sont pas	il (él) v'έ σόν πά	δέν είναι

Imparfait Παρατατικός

je n'étais pas	ζέ ν'έτέ πά	δέν ήμην
tu n'étais pas	του ν'έτέ πά	δέν ήσο
il (elle) n'était pas	il (él) v'έτέ πά	δέν ήτο
nous n'étions pas	νού ν'έτιον πά	δέν ήμεθα
vous n'étiez pas	βοού ν'έτιε πά	δέν είσθε
ils (elles) n'étaient pas	il (él) v'έτιε πά	δέν ήσαν

Παραδείγματα. Δέν πεινώ= je n'ai pas faim (ζέ ν'έ πά φέν). Δέν είμαι άδω= je ne suis pas ici (ζέ ν'έ σουί πά-ζ-ισί). Δέν έπεινούσα= je n'avais pas faim (ζέ ν'άβε πά φέν). Δέν ήμην έδω= je n'étais pas ici (ζέ ν'έτέ πά-ζ-ισί).

*Εκτός του όριστικού άρθρου, τό όποϊον είδομεν ότι είναι le (λέ) δια τό άρσενικόν και la (λά) δια τό θηλυκόν, ή γαλλική γλώσσα έχει και τό άόριστον άρθρον, τό όποϊον προφέρεται un (έν) και είναι όμοιον έντελώς μέ τό άριθμητικόν un ένας. Τό θηλυκόν του άόριστου άρθρου un είναι une και προφέρεται ούν=μία. Τού άοριστου αυτού άρθρου ή γενική και ή δοτική σχηματίζονται δια τών προσθεσών de (ντέ) και á (ά).

*Υπάρχει έπίσης εις την γαλλικήν γλώσσαν και τό μεριστικόν άρθρον τό όποϊον είναι τό du και προφέρεται ντου, όταν όμως ή έπομένη λέξις αρχίζει από φωνήεν τότε τό du=ντου γίνεται de l' (ντέλ).

Τι θα πη όμως άόριστον άρθρον και τί μεριστικόν; Πότε μεταχειριζόμεθα τό ένα και πότε τό άλλο;

Τό άόριστον άρθρον un (έν) τίθεται δια νά σημάξη ότι δέν είναι όρισμένον τό πρόσωπον όπως π. χ. λέγομεν εις τά έλληνικά: άνθρωπος τις, φίλος τις, έτσι και εις τά γαλλικά λέγομεν un homme (έν όμ), un ami (έν άμι).

Τό μεριστικόν άρθρον du και πρό λέξεως αρχιζούσης από φωνήεν de l', χρησιμοποιείται όταν θέλωμεν νά προσδιορίσωμεν μέρος του όλου. π. χ. du pain (ντου πέν)=ψωμί δηλ. ένα κομμάτι ψωμί, μίαν ποσότητα ψωμιού. De l'argent (ντέλ'άρζάν)=χρήμα

*Ο πληθυντικός αριθμός δι' άμφότερα τά γένη, τόσον δια τό άόριστον άρθρον un όσον και δια τό μεριστικόν du είναι des (ντέ).

ΤΑ ΡΗΜΑΤΑ

Τά ρήματα της γαλλικής γλώσσης άνήκουν εις τέσσαρας συζυγίας, αί όποϊαι διακρίνονται από την κατάληξιν του άπαρεμφάτου.

*Η πρώτη συζυγία έχει τόν άπαρέμφaton λήγοντα εις er π. χ. aimer (έμε)=άγαπών, donner (ντονέ)=δίδειν, parler (παρλέ)=όμιλείν, tomber (τομπέ)=πίπτειν, frapper (φραπέ)=κτυπών. manger (μανζέ)=τρώγειν κλπ.

Της δευτέρας συζυγίας λήγουν εις τόν άπαρέμφaton εις ir: π. χ. finir (φινιρ)=τελειώνειν, servir (σερβιρ) ύπηρετείν, partir (παρτίρ)=φεύγειν, maigrir (μεγκριρ)=άδυνατιζέιν, sentir (σαντίρ)=αισθάνεσθαι κλπ.

Της τρίτης συζυγίας τά ρήματα λήγουν εις τόν άπαρέμφaton εις οir (οάιρ). π. χ. voir (βουάιρ)=βλέπειν κλπ.

Της τετάρτης συζυγίας δ άπαρέμφatos λήγει εις re: π. χ. rendre (ράντερ) αποδίδειν.

Εις την πρώτην συζυγίαν άνήκουν τά περισσότερα γαλλικά ρήματα.

Τά ρήματα της πρώτης συζυγίας κλίνονται ούτω:

*Ενεστώς της όριστικής του ρήματος donner=δίδειν

Γαλλικά	Προφορά	Έλληνικά
je donne	ζέ ντόν	δίδω
tu donnes	του ντόν	δίδεις
il (elle) donne	il (él) ντόν	δίδει
nous donnons	νού ντονόν	δίδομεν
vous donnez	βοού ντονέ	δίδετε
ils (elles) donnent	il (él) ντόν	δίδουν

*Ενεστώς της όριστικής του ρήματος aimer=άγαπών

Γαλλικά	Προφορά	Έλληνικά
je aime	ζέ μ	άγαπώ
tu aimes	του έμ	άγαπάς
il (elle) aime	il (él) έμ	άγαπάει

nous aimons	νού-ζ-έμόν	άγαπώμεν
vous aimez	βοού-ζ-έμέ	άγαπάτε
ils (elles) aiment	il (él) -ζ-έμ	άγαπούν

*Ενεστώς της όριστικής του ρήματος parler=όμιλείν		
Γαλλικά	Προφορά	Έλληνικά
je parle	ζέ παρλ	όμιλώ
tu parles	του παρλ	όμιλείς
il (elle) parle	il (él) παρλ	όμιλεί
nous parlons	νού παρλόν	όμιλούμεν
vous parlez	βοού παρλέ	όμιλείτε
ils (elles) parlent	il (él) παρλ	όμιλοει

*Ενεστώς της όριστικής του ρήματος tomber=πίπτειν		
Γαλλικά	Προφορά	Έλληνικά
je tombe	ζέ τόμπ	πίπτω
tu tombes	του τόμπ	πίπτεις
il (elle) tombe	il (él) τόμπ	πίπτει
nous tombons	νού τομπόν	πιπτόμεν
vous tombez	βοού τομπέ	πιπτετε
ils (elles) tombent	il (él) τόμπ	πιπτουν

*Ενεστώς της όριστικής του ρήματος frapper=κτυπών		
Γαλλικά	Προφορά	Έλληνικά
je frappe	ζέ φράπ	κτυπώ
tu frappes	του φράπ	κτυπάς
il (elle) frappe	il (él) φράπ	κτυπά
nous frappons	νού φραπόν	κτυποόμεν
vous frappez	βοού φραπέ	κτυπάτε
ils (elles) frappent	il (él) φράπ	κτυποει

*Ενεστώς της όριστικής του ρήματος manger=τρώγειν		
Γαλλικά	Προφορά	Έλληνικά
je mange	ζέ μανζ	τρώγω
tu manges	του μανζ	τρώγεις
il (elle) mange	il (él) μανζ	τρώγει
nous mangeons	νού μανζόν	τρώγομεν
vous mangez	βοού μανζέ	τρώγετε
ils (elles) mangent	il (él) μανζ	τρώγουν

Σημείωσις: Παραθέτομεν έν συνεχεία τά κατωτέρω ρήματα της πρώτης συζυγίας, τά όποια οί άναγνώσται πρέπει νά κλίνουν μόνοι των εις τόν ενεστώτα της όριστικής συμφώνως πρός τά άνωτέρω παραδείγματα:

Γαλλικά	Προφορά	Έλληνικά
trouver	τρουβέ	εύρίσκω
chercher	ζερεσέ	ζητώ
examiner	έξαμινέ	έξετάζω
voyager	βουαγιαζέ	ταξιδεύω
fumer	φουμέ	καπνίζω
apporter	άπορτέ	φέρνω
envoyer	άνβουαγιαβέ	στέλνω
passer	πάσε	περνάω
ajouter	άζουτέ	προσθέτω
allumer	άλουμέ	ανάπτω
améliorer	άμελιορέ	καλλιεργώ
ajourner	άζουρνέ	αναβάλλω
accuser	άκκουζέ	κατηγορώ
admirer	άντιμρέ	θαυμάζω
aggraver	άγκραβέ	χειροτερεύω
adorer	άντορέ	λατρεύω
aifronter	άφροντέ	άντιμετωπίζω
amasser	άμασέ	μαζεύω
ambitionner	άμπσιονέ	φιλοδοξώ
verser	βερσέ	χύνω
jeter	ζετέ	ρίχνω
attribuer	άτρίμπουέ	άποδίδω
attrister	άτριστέ	λυπώ
avalier	άβαλιέ	κατακλίνω
aviser	άβισέ	ειδοποιώ
approuver	άπροβέ	έπιδοκιμάζω
armer	άρμε	έξοπλίζω
assassiner	άσσιονέ	δοιοφονώ
assister	άσιστε	παρίσταμαι
attirer	άτιρέ	προσελκύω
argenter	άρζαντά	άσημένιω
attaquer	άτακέ	έπιτίθεμαι
blessar	μπλεσέ	πληγώνω
borner	μπορνέ	περιορίζω
bouger	μπουζέ	κινούμαι
briser	μπριζέ	σπάζω

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Οί κανόνες της εποχής

ΟΙ „ΤΟΥΝΙΚ“ ΤΟ ΠΟΥΔΡΑΡΙΣΜΑ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΩΡΕΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

=== Τί θα φορέσετε

Οι „τουνικ“ όσο πάνε γίνονται πιο πολύ της μόδας. Πολύ ωραίο είναι το „άν-σουλ“ που τό έχουν όνομάσει „Ριθιέ-ρο Ουικ. έννι“ στού Παριού.

Είναι για τό περίφημο „σένκι“ ά ντούξ (πέντε έως δώδεκα που άγαπούμε τόσο) γίνεται από μπουσελίνα, τούλι „κρέπ Ζορζέτι“ ή νταντέλλα. Άναλόγως τού μέ μεγάλη εύχαρίστηση έπειδή μου, γούστου σας.

*Εξ άριστέρων: Όλη ή γάρι του-παλτού αυτού όφείλεται στο κακόλ από γούνα μπρετισουνάξ. Στά πλάγια που αρχίζουν από τη μέση μπαίνει φαρδιά λουρίδα από την ίδια γούνα. Βραδυνό παλτό από βελούδινο „λαινάξ“. Στο γιακά „φρενάρ άρζαντέ“. Τά κεφάλια της άλεπούς γίνονται τάσπε που μοιάζουν σάν μανσόν. Αυτό τό παλτό, από ντρα μάβρο, είναι γαρνιρισμένο μέ ένα μεγάλο γιακά από „φρενάρ“.

άρεσει υπερβολικά θά σάς τό εξηγήσω. Φαντασθήτε ένα φόρεμα όλομαυρό από „σοάτέν“.

*Η φούστα ίσια. Τά μανίκια μακρά. Ζώνη δεμένη κόμπο.

Πάνω σ' αυτό τό άπλό, και οίκ φόρεμα μπορούμε νά βάλουμε τρεις „τουνικ“.

*Η πρώτη „τουνικ-ρεντεγκό“ είναι για τό πρωί. Είναι όσηρη μέ γαλόνια πράσινα.

*Η δεύτερη γίνεται από φάσμα „έμ-πριμέ“ σέ φόντο μαύρο. Καπέλο μαύρο. Είναι για τό άπόγευμα.

*Η τρίτη „τουνικ“ είναι για τό βράδυ.

Καπέλλο για βράδυ μέ άνθη εάν θέλετε. Βάζετε τά ίδια άνθη και στο ντεκολτέ της „τουνικ“.

Τις „τουνικ“ τις φτιάχνουμε σέ όλες τις φόρμες, κοντές, „τρουκαρά“, μακρές πίσω, φαρδιές, στενές μέ πλισέδες, γαρνιρισμένες μέ βελούδο ή γούνα.

Μεταχειριζόμεθα όλα, βελούδο, νταντέλες, „σοάτέν“ πούλια χρυσά ή ασπρένια και ταστάδες.

Κουμπώνουν έμπρός ή πίσω ή στούς ώμους.

Τό βάψιμο τών μαλλιών

Μιά άναγνώστριά μου μέ ρωτά πώς θά βάψω τά μαλλιά της άκαζού. (Κοκκινωπό). Είναι πολύ εύκολο, ίδιος εάν πρόκειται για μαλλιά κοστάνά ή μαύρα. Αυτό γίνεται μέ „κεννέ“. Προσοχή όμως, εάν τά μαλλιά σας είναι γκρίζα ή ξανθά. *Η „κεννέ“ θά σάς τό κάνει κόκκινα άνοιχτά. Γιαυτό τό καλύτερο που έχετε νά κάνετε είναι νά πάτε σέ έναν καλό κουρέα, για νά σάς ξεδάψω τά μαλλιά σας και ύστερα νά τά βάψω.

Αυτές που έχουν ωραία μαλλιά κοστάνά μπορούν νά τά βάψουν βάζοντας πάνω καταπλάσματα από „κεννέ“.

Αυτό όκί μόνο δέν είναι επικίνδυνο, άλλα και τόνώνει τά μαλλιά.

Σκόνη „κεννέ“ βρίσκειμε σέ όλα τά

φαρμακεία. Λιώνετε λίγη ποσότητα σέ κλιαρό νερό και τό ζεστίνετε στη φωτιά έως ότου βράση. Μέ ένα βαμβάκι, τό όποϊον έχετε βρέξη στη „κεννέ“, τρίβετε καλά, καλά τά μαλλιά σας. Όσο πιο κόκκινα θέλετε νά γίνουν τά μαλλιά σας, τόσο πιο πολύ πρέπει νά τά τρίβετε.

Για νά μη λεκιάση ή „κεννέ“ τό πρόσωπό σας είναι καλό νά άλείφετε τό μέτωπο, τό αυτί σας και τόν λαιμό μέ βαζελίνα.

*Όστερα πλύνετε τά μαλλιά μέ τόν συνειθισμένο τρόπο, προσέχοντας μόνο στην ποιότητα του σαπουνιού.

Rita B.

Τά όπλα της ωραίας ===

ΤΟ ΠΟΥΔΡΑΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Πρός τή φυσικότητα

Δέν επιτρέπεται σέ μία γυναίκα που θέλει νά άρέσει νά βάξη πούδρες στή μάτια της. Πολλές γυναίκες διαλέγουν „μακιγιαζ“ χτυπητά και βαφονται μέ έναν τρόπο πολύ έκκεντρικό νομιζοντας ότι έτσι είναι προκλητικές και θελκτικές.

*Εμείς νομίζουμε ότι οι άνδρες δέν είναι καθόλου πληροφορημένοι Άπεναντί-ας καταλαβαίνουν πολλά πράγματα από τά γυναικεία μυστικά. Ένα βάψιμο πολύ θρασυ ή χτυπητό δέν τούς θέλγει καθόλου.

Δέν τούς άρέσει καθόλου αυτή ή βαμμένη μάσκα που κολλάει στή πρόσωπό μας. Κάτω από τά „κρούζ“ και τίς πούδρες τό άσχημο χρώμα του δέρματός μας μέσ προδίδει.

Πρέπει, λοιπόν, για νά φαίνεται ωραία ή γυναίκα, νά έχει βοήθ με πολλή προσοχή, ούτως ώστε νά φαίνεται σάν φυσική. Για τά άνδρικά μάτια τό φυσικό μόνο είναι άρεστό.

*Επαναλαμβάνω, ότι δέν πρέπει νά βάφεσθε, όπως νά είναι. Πρέπει νά τό κάνουμε προσεκτικά και νά σκεπτιώμεθα αυτό που κάνουμε. Πρέπει πάντοτε νά

Σήμερα θά μιλήσουμε για τήν όμορφία τών βλεφαριδών και για τά μέσα που μπορούν νά τά μακρύνουν. Τά μακρυνά ταινιορα σκιάζουν ή κάνουν τό βλέμμα βελουδέιο... Προσθέτουν και χάρη.

Για νά άποκτήσετε ωραία ταινιορα πρέπει νά τά λαδώνετε κάθε βράδυ μέ μία λιπαρή κρέμα, όχι άρωματισμένη, που τά τρέφει και τά μεγαλώνει. Αυτή ή λιπαρή κρέμα χρησιμεύει και για τό ξεδάψιμο. (ήν κοιμηθήτε ποτέ, εάν δέν έχετε βγάλει τίς μολγιές από τά μάτια σας).

Διαλέξτε ένα „ρίμενγλ“ που νά μην καθί στή μάτια, που δέν ξεβάφει και που άντέχει στά δάκρυα.

Αυτό δέν είναι μόνο για τίς... ρωμάντικες, άλλα και για τίς σιγές γυναίκες.

Τά όμορφα μάτια μπορούν νά κλάψουν και από τό κρύο όταν έχει γερό άέρα.

Θά θέλατε τό χειμώνα στίς έκδρομές σας, ή και σταν περιπάτο σας τά μάτια σας νά κύνουν μαύρα ή μπλε δάκρυα πάνω στο άσπρο ταπέτο του χιονιού ; ; ;

